

Przegląd aktualności podatkowych od LTCA

Z pasji do podatków

polecane artykuły

**Błędny nabywca na fakturze?
Na szczęście fiskus zmienia
swoje podejście**

Daniel Więckowski

**Zwrot wydatków służbowych
a przychód pracownika na
gruncie PIT**

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

**Tworzenie prawa "po polsku".
Czy leci z nami pilot?**

Marcin Zarzycki

temat miesiąca

Kto może płacić 9-proc. CIT w 2025 r.?

Grzegorz Niebudek

Chcesz płacić **niższe** **podatki?**

Skontaktuj się z nami →

Kancelaria LTCA
Zarzycki Niebudek Kubicz Sp. k.

+48 795 005 007
biuro@ltca.pl

www.ltca.pl

Spis treści

Przegląd najciekawszych artykułów	4
Leasing, a schemat podatkowy – czy interpretacja Ministra Finansów coś zmieni?	5
Tworzenie prawa “po polsku”. Czy leci z nami pilot?	8
Zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach – uwaga na nieostateczne decyzje	10
Rejestr akcji – propozycja zmian KSH na 2025 r.	13
Czy upały nam już niestraszne?	15
Błędny nabywca na fakturze? Na szczęście fiskus zmienia swoje podejście.	17
Prawo do odliczenia podatku naliczonego od nieodpłatnie przekazanej infrastruktury w procesie deweloperskim	19
Kto może płacić 9-proc. CIT w 2025 r.?	21
Interpretacja ogólna Ministra Finansów dotycząca zwolnienia odsetek i należności licencyjnych	24
Licencje typu „end-user” na gruncie podatku u źródła – rewolucja w orzecznictwie?	27
Rekompensata od ubezpieczyciela nie jest przychodem strefowym	30
Zagraniczny NIP nie pozbawia prawa do estońskiego CIT	33
Uczestnictwo nierezydenta w spółce opodatkowanej CIT Estońskim	35
Zwrot wydatków służbowych a przychód pracownika na gruncie PIT	38
Wyłączenie dokumentacji cen transferowych w przypadku spółki komunalnej	40
Aktualizacja analizy porównawczej dla transakcji pożyczek	42
Podatek od nieruchomości a obiekty w złym stanie technicznym	44
Ulga na ekspansję dla spółki jawnej	46
Nowy zestaw pytań precyzujących do wniosków o interpretację (cz. I)	48
Kalendarz podatkowy	50
Harmonogram szkoleń i webinarów / luty 2025	53
Z życia LTCA	56

01.

**Przegląd najciekawszych
artykułów**

Leasing, a schemat podatkowy – czy interpretacja Ministra Finansów coś zmienia?

Anna Kubicz

Doradca Podatkowy

Po 6 latach nieustannych wątpliwości i próby znalezienia odpowiedzi na pytanie: Czy leasing operacyjny stanowi schemat podatkowy? Doczekaliśmy się interpretacji ogólnej Ministra Finansów.

Ci którzy o niej słyszeli, ale jeszcze nie analizowali szczegółowo, pewnie zacierają ręce z zadowolenia i myślą, że główna wątpliwość w tym zakresie została rozwiązana, firmy mogą odetchnąć z ulgą, a Minister Finansów, oficjalnie potwierdził, że zgłaszanie leasingu operacyjnego jako schemat podatkowy jest bezzasadne. W końcu celem przepisów o schematach podatkowych powinno być zapobieganie agresywnym optymalizacjom podatkowym lub wykorzystywaniu preferencyjnych systemów podatkowych dla osiągnięcia korzyści podatkowych, a leasing operacyjny żadnemu z tych celów nie służy. I tutaj niestety wszyscy się bardzo zdziwimy, ponieważ wydana przez Ministra Finansów interpretacja ogólna, niewiele zmieni w rzeczywistości zgłaszania schematów podatkowych, a ostateczna odpowiedzialność za prawidłową kwalifikację

leasingu operacyjnego jako schematu podatkowego, nadal pozostaje po stronie podatników. Dlaczego?

Po pierwsze, Minister Finansów stwierdza, że stanowisko zawarte w interpretacji nie oznacza, że zawarcie umowy leasingu operacyjnego nigdy nie będzie spełniać przesłanek do uznania jej za schemat podatkowy, co zostanie wykazane poniżej. No więc, czytamy dalej i czekamy na to jakie wyjaśnienie kwalifikacji leasingu operacyjnego jako schemat podatkowy, znajdziemy poniżej. I co znajdujemy?

Stwierdzenie, że umowa leasingu operacyjnego spełnia ogólną cechę rozpoznawczą, o której mowa w art. 86a § 1 pkt 6 lit. d Ordynacji podatkowej.

Tak, to wiemy od 6 lat.

Stwierdzenie, że aby zostały spełnione przesłanki do wystąpienia schematu podatkowego należy (jak w przypadku spełniania jakiejkolwiek ogólnej cechy rozpoznawczej) zawsze badać, czy zostaje spełnione kryterium głównej korzyści. Tak, to też już wiedzieliśmy. No więc czytamy dalej i czekamy na jakieś stwierdzenie, które jeszcze nie było nam znane.

Przechodzimy więc do analizy obowiązku leasingodawcy na gruncie raportowania schematów podatkowych, z nadzieją, że może w tym fragmencie interpretacji ogólnej znajdziemy jednoznaczną odpowiedź na pytanie, kiedy leasingodawca ma zgłaszać, a kiedy nie powinien zgłaszać schematu podatkowego. Z analizy fragmentu dowiadujemy się, że jeśli leasingodawca:

- zaoferował klientowi ten model finansowania (mimo, że klient początkowo planował zawrzeć innego rodzaju umowę), ale z uwagi na przedstawienie klientowi korzyści podatkowych, klient zdecydował się jednak na leasing operacyjny;
- posiada informację o zawarciu umowy głównie z uwagi na korzyści podatkowe (np. klient sam złoży takie oświadczenie lub leasingodawca jest podmiotem powiązanym z korzystającym);
- zdaje sobie sprawę (lub powinien zdawać sobie sprawę), że klient żąda ustalenia takich postanowień umownych, które jednoznacznie na taki cel wskazują (np. poprzez ustalenie niespotykanych postanowień umownych przez ustalenie szczególnie wysokiej opłaty wstępnej, której nie oczekiwałby działający racjonalnie przedsiębiorca).

– to należy uznać, że mogło zostać spełnione kryterium głównej korzyści – tym samym będą spełnione warunki do uznania takiego uzgodnienia za schemat podatkowy podlegający raportowaniu do Szefa KAS.

Jaki skutek stanowisko Ministra Finansów ma dla firmy, w mojej opinii, takie, że nadal nie zostało

doprecyzowane kiedy leasingodawca powinien zgłosić schemat. Dlaczego?

Dlatego, że nie zostało doprecyzowane co znaczy przedstawienie klientowi korzyści podatkowych, czy wyjaśnienie klientowi różnic np. pomiędzy umową pożyczki, a leasingiem jest przedstawieniem korzyści podatkowych?

Jakiej treści oświadczenie miałby złożyć klient, zawierając umowę leasingu, czy miałby sam poświadczyć, że zawiera umowę leasingu ze względu na korzyści podatkowe? Z dotychczasowej praktyki firm leasingowych wiemy, że takie oświadczenia nie funkcjonują i nie funkcjonowały w relacjach gospodarczych. Czy ze względu na interpretację leasingodawcy powinni wprowadzić takie oświadczenie, jeżeli tak jak mają weryfikować jego prawdziwość, jeżeli klienci oświadczają, że mają inne cele.

Kiedy leasingodawca powinien sobie zdawać sprawę, że określone żądania klienta podyktowane są celami podatkowymi, a nie biznesowymi. Jaki przedsiębiorca powinien zostać uznany za racjonalnego, a jaki za działającego nieracjonalnie.

I przechodząc do końca analizy, i tak te wszystkie przykłady stanowią katalog otwarty, a ich wystąpienie wcale nie jest potwierdzeniem, że schemat wystąpił, wskazują one wyłącznie na okoliczność, że mogło zostać spełnione kryterium głównej korzyści. A ocena czy to kryterium wystąpiło, czy też nie nadal, niezmiennie pozostaje po stronie podatnika.

Przejdźmy zatem do analizy obowiązków leasingobiorcy, tutaj robi się jeszcze ciekawiej. Dlaczego? Dlatego, że Minister Finansów, jednoznacznie stwierdza, że to leasingobiorca może być podmiotem zobowiązanym do raportowania schematu podatkowego w postaci zawarcia umowy leasingu operacyjnego (w rozumieniu art. 86a § 1 pkt 10 lit. a w zw. z art. 86a § 1 pkt 6 lit. d w zw. z art. 86a § 2 Ordynacji podatkowej).

Kiedy zatem leasingobiorca powinien zgłosić schemat podatkowy, rzecz jasna wtedy kiedy wystąpi kryterium głównej korzyści. Jak ocenić to kryterium? Jak zwykle, indywidualnie, każdy podmiot powinien odpowiedzieć sobie na pytanie, czy zawierając umowę leasingu operacyjnego kierował się celami ekonomicznymi, czy podatkowymi, czy obniżenie zobowiązania podatkowego poprzez wyższe opłaty leasingowe, a nie odpisy amortyzacyjne było główną przesłanką zawarcia umowy leasingu. A więc co się zmieniło w rzeczywistości leasingobiorców po wydaniu interpretacji ogólnej, zupełnie nic.

Reasumując, pełna analiza wydanej przez Ministra Finansów interpretacji ogólnej, prowadzi do przykrego wniosku, że oprócz tego, że została ona wydana, nic zupełnie nie zmieniło się w rzeczywistości raportowania leasingu operacyjnego jako schematu podatkowego.

Z interpretacji ogólnej dowiadujemy się, że ogólna cecha rozpoznawcza występuje, dowiadujemy się, że raportowanie zależne jest od wystąpienia kryterium głównej korzyści, że spełnienie ogólnej cechy i kryterium głównej korzyści powoduje obowiązek raportowania MDR i ostatecznie, że analizę czy kryterium głównej korzyści wystąpiło, każdorazowo powinien dokonać sam podatnik.

Tak, to wszystko wiedzieliśmy już 6 lat temu. Mało tego wiedzieliśmy również, jak oceniać to kryterium, a więc stwierdzenie Ministra Finansów, że *leasingobiorca powinien odpowiedzieć sobie na pytanie czy tego typu finansowanie zostało wybrane z uwagi na cele ekonomiczne, czy głównie cele podatkowe oraz czy obniżenie zobowiązania podatkowego na skutek rozpoznawania w danym roku podatkowym wyższych kosztów uzyskania przychodów z tytułu opłat leasingowych niż odpisów amortyzacyjnych było główną przesłanką zawarcia tej umowy*, również nie zmieniło nic w dotychczasowej praktyce związanej z raportowaniem leasingów operacyjnych.

Jedno co z pewnością można stwierdzić, spójność została zachowana, interpretacja ogólna w całości zgodna jest z dotychczasowymi Objasnieniami Ministerstwa Finansów w sprawie MDR, z jednego i drugiego dokumentu niewiele wynika, a ostateczną decyzję o raportowaniu schematu podatkowego ma podjąć sam podatnik.

Tworzenie prawa “po polsku”. Czy leci z nami pilot?

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

Jak wiecie, od wielu lat jestem fanem polskiej legislacji w obszarze szeroko rozumianego prawa podatkowego

Standardem stało się już pisanie setek nieprzemyślanych przepisów, tworzenie regulacji na ostatnią chwilę, pisanie ustaw, które następnie są zmieniane kilka lub kilkanaście razy, czy wypuszczanie przepisów „na próbę”, a następnie ich usuwanie, jeżeli okaże się, że odbiór społeczny nie jest pozytywny.

I jak myślałem, że już nic mnie nie zaskoczy...

Cali na białą wjechali „legislatorzy” z Ministerstwa Finansów z dwoma nowelizacjami kodeksu karnego skarbowego, a konkretnie art. 80h par. 1 KKS

Pierwsza to ustawa z 6 listopada 2024 r. o opodatkowaniu wyrównawczym jednostek składowych grup międzynarodowych i krajowych (Dz.U. poz. 1685), która w tym przepisie wprowadziła sankcję związaną z brakiem zawiadomienia o danych związanych z podatkiem wyrównawczym.

–I druga to nowelizacja z 8 listopada 2024 r. ustawy o VAT oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1721),

która W TYM SAMYM przepisie wprowadziła sankcję za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy przy składaniu powiadomienia przez małych podatników w zakresie zwolnienia z VAT w innych krajach Unii Europejskiej.

Czyli, żeby wyklarować sytuację:

Urzędnicy z jednego Ministerstwa, ale dwóch różnych pokoiów pracowali nad nowelizacją dwóch różnych ustaw i równolegle wpadli na pomysł, żeby zmienić ten sam przepis KKS.

To chyba słabo świadczy o standardach legislacyjnych i komunikacyjnych.

Ale mnie zastanawia, jak to poszło dalej, bo przecież nikt nie zauważył tego również w biurach legislacyjnych, Sejmie, Senacie, komisjach, u Prezydenta...

I niech ktoś mi powie, że ktokolwiek czyta przepisy, które są uchwalane, bo to że posłowie, czy senatorowie tego nie robią było dla mnie jasne od dawna, ale że serio NIKT tego nie czyta, a przynajmniej nie ze zrozumieniem, to już zaczyna mnie trochę martwić.

I tak mamy teraz jeden przepis, który występuje obecnie w dwóch różnych brzmieniach i penalizuje dwie zupełnie różne rzeczy (WOW!)

Co na to Ministerstwo?

Jak zwykle, brzemień odpowiedzialności wziął na swoje barki wiceminister Jarosław Neneman i w odpowiedzi z 9 stycznia 2025 r. na interpelację poselską nr 6988

stwierdził, że w sumie to NIC SIĘ NIE STAŁO...

Może faktycznie wyszło nie za dobrze, ale to wszystko wina i uwaga cytata: „pośpiechu legislacyjnego”, albowiem prace były prowadzone w bardzo szybkim tempie, bo trzeba było nadrobić zaległości po poprzedniej ekipie – standard.

Ale nie martwcie się!

Sprawa zostanie załatwiona przy okazji...

Nowelizacji ustawy... Prawo lotnicze oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 810) – no bo przecież gdzie indziej?!

A jak możemy się dowiedzieć: „sama pomyłka nie powinna mieć negatywnych skutków prawnych, w tym w zakresie interpretowania przepisów przez organy administracyjne lub sądy” – czyli nie było tematu.

Uwielbiam ten kraj!

Zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach – uwaga na nieostateczne decyzje

Tomasz Kraśniewski

Konsultant podatkowy

Każdy podatnik, może zwrócić się do Urzędu skarbowego o wystawienie zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach. Dokument ten, może okazać się niezbędny, szczególnie w sytuacji gdy planujemy uzyskanie kredytu, rozważamy zakup jakiegoś przedmiotu na raty lub planujemy udział w przetargu.

Regulacje dot. wydawania zaświadczeń

Wydawanie zaświadczeń zostało uregulowane w Dziale VIIA Ordynacji podatkowej, a precyzyjniej w zakresie przepisów od art. 306e do 306i, które to dotyczą poszczególnych rodzajów zaświadczeń. Pierwszym z nich, stanowiącym również podstawę niniejszych rozważań, jest unormowane w art. 306e Ordynacji podatkowej, zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości podatkowych.

Zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości wydaje się na podstawie dokumentacji danego organu podatkowego oraz informacji otrzymanych od innych organów podatkowych.

Zgodnie z §2 ww. artykułu, przed wydaniem zaświadczeń, o których mowa w § 1, ustala się, czy w stosunku do wnioskodawcy nie jest prowadzone postępowanie mające na celu ustalenie lub określenie wysokości jego zobowiązań podatkowych. Jeżeli takie postępowanie jest prowadzone i zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jego zakończenie, powinna być niezwłocznie wydana decyzja ustalająca lub określająca wysokość zobowiązań podatkowych, w celu wykazania ich w zaświadczeniu.

W świetle natomiast §3, nie można odmówić wydania zaświadczenia, jeżeli nie jest możliwe doręczenie decyzji kończącej postępowanie podatkowe, o którym mowa w § 2, przed upływem terminu określonego w art. 306a §. Wydając zaświadczenie, organ podaje informację o prowadzonym postępowaniu lub jego zakończeniu.

Na żądanie wnioskodawcy w zaświadczeniu podaje się także informacje, czy w stosunku do wnioskodawcy prowadzone jest: postępowanie mające na celu ujawnienie jego zaległości podatkowych i określenie ich wysokości, postępowanie egzekucyjne w administracji, również w zakresie innych niż podatkowe zobowiązań wnioskodawcy; Dotyczące: okresów, z których pochodzą zaległości, i ich tytułów, podatków, których termin płatności został odroczoney lub których płatność została rozłożona na raty.

Jeżeli zapłata zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę została odroczone lub rozłożona na raty, uznaje się, że podatnik, płatnik lub inkasent, do dnia upływu terminów, o których mowa w art. 49 § 1, nie posiada zaległości podatkowych. Warto dodać, że odmowa wydania zaświadczenia lub zaświadczenia o treści żądanej przez osobę ubiegającą się o nie następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie (art. 306c Ordynacji podatkowej).

Analiza powyższych przepisów wskazuje, że Urząd Skarbowy, ma obowiązek przed wystawieniem zaświadczenia sprawdzić, czy w stosunku do Wnioskodawcy nie toczy się postępowanie mające na celu ustalenie lub określenie wysokości jego zobowiązań podatkowych. Chodzi o postępowanie pierwszoinstancyjne. Jeżeli jest ono prowadzone, a zgromadzony materiał dowodowy pozwala na zamknięcie sprawy, powinna być niezwłocznie wydana decyzja ustalająca lub określająca wysokość zobowiązań podatkowych, w celu wykazania ich w zaświadczeniu.

W przypadku gdy, doręczenie podatnikowi decyzji kończącej postępowanie podatkowe jest niemożliwe przed upływem terminu do wydania zaświadczenia, wystawia się zaświadczenie zawierające informację o prowadzonym postępowaniu lub jego zakończeniu. (art. 306e § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej.)

Co również istotne, Urząd Skarbowy wydaje zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach, gdy na podstawie własnej dokumentacji oraz informacji

otrzymanych od innych organów podatkowych stwierdzi, że podatnik nie ma zaległości podatkowych (z zastrzeżeniem przypadków wskazanych w art. 306e § 5 i § 6 Ordynacji podatkowej).

Nieostateczne decyzje, a odmowa wydania zaświadczenia – jednolite stanowisko sądów

W kontekście omawianego zagadnienia, warto zwrócić uwagę, że Organ, nie może wydać zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach, będąc w posiadaniu doręczonych podatnikowi, nawet nieostatecznych decyzji, z których wynikają zaległości podatkowe i to także wówczas, gdy decyzje te zostały zaskarżone odwołaniem strony i nie nadano im rygoru natychmiastowej wykonalności.

Najnowsze stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2023 r. sygn. akt: III FSK 1475/21: „(...) Sporne zagadnienie było już wielokrotnie przedmiotem rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego, w tym m.in. w wyrokach: z 9 maja 2012 r., II FSK 2163/10; z 15 maja 2012 r., I GSK 700/11; z 19 września 2014 r., II FSK 2248/12; z 7 lipca 2015 r., II FSK 1547/13; z 12 lipca 2017 r., II FSK 1681/15; z 6 października 2017 r., II FSK 2405/15; z 6 grudnia 2017 r., I FSK 184/16; z 7 grudnia 2017 r., I FSK 1600/17; z 26 kwietnia 2018 r., II FSK 2358/17; z 15 maja 2018 r., I FSK 1404/16; z 11 czerwca 2019 r., II FSK 2131/17; z 9 marca 2021 r., III FSK 2509/21.

Z orzeczeń tych wynika, że organ podatkowy nie może wydać zaświadczenia o niezaleganiu, będąc w posiadaniu doręczonych podatnikowi, nawet nieostatecznych decyzji, z których wynikają zaległości podatkowe i to także wówczas, gdy decyzje te zostały zaskarżone odwołaniem strony lub nie nadano im rygoru natychmiastowej wykonalności. Stanowisko to można zatem uznać za ugruntowane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Podziela je również Sąd orzekający w niniejszej sprawie, dlatego w dalszej części uzasadnienia posłuży się argumentacją zawartą w przywołanych judykatach.”

Możliwe rozwiązania

Podatnicy, wobec których zostały wydane nieostateczne decyzje określające wysokość zobowiązania podatkowego, nawet po ich uprzednim zaskarżeniu, mogą mieć nie lada problem w przypadku konieczności otrzymania takiego zaświadczenia, gdy jest ono od nich wymagane w różnych sytuacjach życiowych.

W takich okolicznościach, jednym z możliwych sposobów otrzymania takiego zaświadczenia jest – uregulowania należności wynikającej z takiej nieostatecznej decyzji. Takie zdarzenie, nawet w przypadku uprzednio wniesionego środka odwoławczego, będzie skutkowało tym, że nie będzie istniała zaległość podatkowa, a Organ powinien na ponowny wniosek podatnika – wydać takie zaświadczenie. Zaświadczenie potwierdza stan faktyczny lub prawny istniejący w dniu jego wydania. Nie rozstrzyga o prawach i obowiązkach podatnika oraz nie tworzy nowej sytuacji prawnej. Odzwierciedla wiedzę organu podatkowego wynikającą z posiadanych przez niego danych.

Kolejnego z dostępnych rozwiązań, należy doszukiwać się w przywołanym wyżej art. 306e § 5 Ordynacji

podatkowej, z którego wynika, że jeżeli zapłata zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę została odroczone lub rozłożona na raty, uznaje się, że podatnik, płatnik lub inkasent, do dnia upływu terminów, o których mowa w art. 49 § 1, nie posiada zaległości podatkowych.

Analiza powyższego wskazuje, że możliwym sposobem na otrzymanie takiego zaświadczenia, jest uzyskanie decyzji ratalnej w zakresie decyzji z której wynika zaległość podatkowa. Warto jednak zauważyć, że decyzja taka jest uznaniowa.

Zgodnie z art. 67a Ordynacji podatkowej organ podatkowy, na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

1. odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
2. odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę,
3. umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Rejestr akcji – propozycja zmian KSH na 2025 r.

Dajana Strzała
Prawnik

Ministerstwo Sprawiedliwości opracowało projekt nowelizacji Kodeksu spółek handlowych (KSH) oraz niektórych ustaw, który koncentruje się na wprowadzeniu zmian w zakresie rejestracji akcji oraz zwiększenia bezpieczeństwa obrotu akcjami. Nowelizacja wprowadza nowe przepisy, które usprawnią procesy rejestracyjne, zwiększą nadzór nad zgodnością z przepisami oraz poprawią ochronę akcjonariuszy.

Nowe obowiązki informacyjne

Głównym celem nowelizacji jest nałożenie na spółki akcyjne i komandytowo-akcyjne obowiązku informacyjnego obejmującego m.in. zgłoszenie do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) informacji o podmiotach prowadzących rejestry akcjonariuszy oraz depozytów papierów wartościowych. Dodatkowo, spółki zobowiązane będą do zgłoszenia w KRS informacji o zawarciu umowy na prowadzenie rejestru akcjonariuszy.

Nowelizacja również zakłada nałożenie obowiązków informacyjnych na podmioty prowadzące rejestr akcjonariuszy w zakresie wygaśnięcia umowy. Niezwłocznie po wygaśnięciu umowy, podmiot

prowadzący rejestr będzie musiał zgłosić tę informację do KRS.

Nadzór KRS – postępowanie przymuszające

Zmiany przewidują przyznanie sądowi rejestrowemu uprawnień do nadzoru nad poprawnością rejestracji akcji. W przypadku niedopełnienia przez spółkę obowiązku rejestracyjnego, KRS zyska prawo do wszczęcia postępowania przymuszającego oraz nałożenia grzywny na spółki, które nie wywiązały się z powyższego obowiązku.

Zniesienie podziału akcji na imienne i na okaziciela

Nowelizacja wprowadza istotną zmianę polegającą na zniesieniu podziału akcji na imienne i na okaziciela,

w celu uproszczenia procesu związanego z obrotem akcjami.

Przewidywalny termin przyjęcia nowelizacji

Zgodnie z wykazem prac legislacyjnych Rady Ministrów, projekt nowelizacji ma zostać przyjęty przez Radę Ministrów w I kwartale 2025 r.

Podsumowanie

Nowe przepisy wprowadzą dodatkowe obowiązki rejestracyjne dla spółek, które mogą zostać ukarane sankcjami finansowymi w przypadku ich niedopełnienia. Dla inwestorów oznacza to większą transparentność oraz bezpieczeństwo transakcji, dzięki silniejszemu nadzorowi i lepszemu dostępowi do informacji o akcjach.

Więcej informacji

Czy upały nam już niestraszone?

Katarzyna Gobosz
Radca prawny

Zapowiada się kolejna zmiana w przepisach prawa pracy. Tym razem dotycząca maksymalnej temperatury w miejscu pracy zarówno wewnątrz pomieszczeń, w których przebywają pracownicy, jak i na zewnątrz.

Jaka temperatura maksymalna?

Jeżeli temperatura powietrza przekroczy 32 st. C, nie będzie można wykonywać niektórych prac na zewnątrz budynków. Natomiast przy wzroście temperatury powyżej 35 st. C, nie będzie dopuszczalne wykonywanie prac dla osób pracujących w pomieszczeniach.

Dlaczego takie zmiany?

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, które zaproponowało zmiany w przepisach zmieniających rozporządzenie w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (rozporządzenia o bhp) propozycje swoją uzasadnia tym, że wraz ze zmianami klimatycznymi, rosną temperatury powietrza w miesiącach letnich, co jest wyzwaniem zarówno dla pracowników, jak i

pracodawców. Tymczasem aktualnie obowiązujące przepisy wskazują jedynie minimalną temperaturę w miejscu pracy, ale nie określają temperatury maksymalnej, co w ocenie Ministerstwa jest niewystarczające, aby skutecznie chronić życie i zdrowie pracowników.

Jakie dodatkowe obowiązki?

Projekt nowych przepisów, o których mowa wyżej, nakłada również na pracodawców obowiązek zapewnienia w pomieszczeniu pracy temperatury odpowiedniej do rodzaju wykonywanej pracy. Rodzaj pracy ma być określony przez tzw. tempo metabolizmu, co w uproszczeniu oznacza ile organizm ludzki potrzebuje energii, by wykonać dany rodzaj pracy. Projekt zakłada cztery klasy metabolizmu: niskie, umiarkowane, wysokie i bardzo wysokie. I tak pracodawca będzie obowiązany zapewnić w

pomieszczeniu pracy temperaturę nie wyższą niż: 28 st. C dla pracy o niskim i umiarkowanym tempie metabolizmu i w pomieszczeniach biurowych; 25 st. C dla pracy o wysokim tempie metabolizmu lub 22 st. C dla pracy o bardzo wysokim tempie metabolizmu, chyba że względy technologiczne na to nie pozwalają.

W przypadku pracy na otwartej przestrzeni odpowiednio działania mają być podejmowane przez pracodawcę już przy temperaturze powyżej 25 st. C. Jeżeli jednak podczas pracy na otwartej przestrzeni temperatura przekroczy 32 st. C, to w czasie występowania takiej temperatury nie będzie mogła być wykonywana żadna praca o wysokim tempie metabolizmu lub bardzo wysokim tempie metabolizmu.

Kiedy nowe przepisy?

Projekt zmian jest na etapie uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania. Ministerstwo zakłada, że nowe rozporządzenie ma wejść w życie po upływie

14 dni od dnia ogłoszenia, przy czym w projekcie zaproponowano, że pracodawcy będą mieli czas na dostosowanie pomieszczeń pracy do nowych wymogów oraz aktualizację dokumentacji oceny ryzyka zawodowego (przez ujęcie w opisie stanowiska pracy klasy metabolizmu – ciężkości pracy) do dnia 1 czerwca 2025 r.

Więcej informacji

Błędny nabywca na fakturze? Na szczęście fiskus zmienia swoje podejście.

Daniel Więckowski
Doradca Podatkowy

Bardzo często podczas szkoleń spotykam się z wydawać by się mogło prostym problemem – co zrobić, jeśli wystawiliśmy fakturę na podmiot X, a powinniśmy na podmiot Y? W jaki sposób poprawić dokumentację by nie narazić się ryzyko sporu z organami?

Dla ustawodawcy nie ma problemu

Zgodnie z odpowiednimi regulacjami ustawy o VAT (art. 106j), w przypadku stwierdzenia pomyłki w jakiegokolwiek pozycji faktury (w tym oczywiście w zakresie danych nabywcy), podatnik – sprzedawca wystawia fakturę korygującą. W jej treści sprzedawca wskazać musi korygowaną treść błędnych pozycji. Wydawać by się więc mogło, że problem jest rozwiązany – nic bardziej mylnego.

Ale dla systemów księgowych już jest to zadanie niewykonalne

Okazuje się, że dla rozbudowanych systemów finansowo-księgowych, wystawienie faktury korygującej „tylko” w zakresie danych nabywcy jest zadaniem niewykonalnym. Jedynym rozwiązaniem,

które jest możliwe do realizacji jest w przypadku takich systemów wystawienie faktury korygującej „do zera”, a więc całkowicie „kasującej” pierwotną fakturę, wystawioną na niewłaściwy podmiot oraz wystawienie nowej faktury sprzedażowej już na prawidłowego kupującego.

Finalnie więc, można powiedzieć, że oba dokumenty, czyli faktura korygująca oraz nowa faktura, funkcjonować powinny jako jeden dokument – faktura korygująca w zakresie danych nabywcy. Niestety, jak zwykle w naszych realiach, proste rozwiązanie raczej się nie przyjmują w resorcie finansów.

Uproszczeniom mówimy „NIE!”

Mimo faktu, że w praktyce, podczas kontroli podatkowych, czy też czynności sprawdzających,

powyżej zaprezentowane uproszczenie zazwyczaj nie wywoływało większych sprzeciwów, to Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej był nieubłagany. Przykładowo, w interpretacji z 2 lutego 2022 r. (O111-KDIB3-1.4012.942.2021.1.KO), Dyrektor KIS wskazał, że ograniczenia systemowe, uniemożliwiające wystawienie faktury korygującej jedynie w zakresie danych nabywcy „mają charakter drugorzędny i nie mogą wpłynąć na kwestie podatkowe”.

Jest jednak światełko w tunelu

Dużym zaskoczeniem dla mnie była więc interpretacja tego samego organu z 24 czerwca 2024 r. (O114-KDIP1-1.4012.245.2024.2.MŻ). W tym rozstrzygnięciu, Dyrektor KIS przyjął, że skoro faktura wystawiona została na innego nabywcę, niż ten, który był faktyczną stroną transakcji to konieczne jest wystawienie faktury korygującej „do zera”, gdyż dokument taki odzwierciedla czynność, która nie miała miejsca. Organ stwierdził więc, że „w przypadku kiedy faktura lub faktura korygująca została wystawiona i dostarczona z błędnymi danymi do kontrahenta, który w rzeczywistości nie nabył towarów i usług od Państwa, wówczas naprawienie tego błędu powinno nastąpić poprzez wystawienie faktury korygującej „do zera” jest prawidłowe.”

Nie wszystko jeszcze jasne

Przyjmując stanowisko zaprezentowane w powyższej, czerwcowej interpretacji, pojawić może się zagadnienie, w którym okresie rozpoznać taką nową fakturę. Jeśli zgodzimy się ze stanowiskiem, że pierwotna faktura nie dokumentuje rzeczywistej transakcji, to po jej wyeliminowaniu z obrotu, nowa faktura sprzedażowa powinna być wykazana w okresie w którym powstał obowiązek podatkowy.

Przykład: Spółka dokonuje dostawy towarów w dniu 10 stycznia 2025 r. Tego samego dnia wystawia fakturę na rzecz podmiotu X i fakturę tą ujmuje w rejestrze sprzedaży, a finalnie – rozlicza w JPK deklaracyjnym za styczeń. W lutym 2025 okazuje się,

że to nie podmiot X, ale podmiot Y dokonał zakupu 10 stycznia 2025 r. Stąd też, Spółka wystawia fakturę korektę, zerując fakturę z 10 stycznia i wystawia nową fakturę, wskazując w niej styczniową datę sprzedaży. W rezultacie więc, Spółka w deklaracji styczniowej rozliczy VAT należny z obu faktur (błędnej i prawidłowej), a obniży VAT należny w deklaracji lutowej (w której uwzględni fakturę korygującą „do zera”).

Moim zdaniem, takie postępowanie „sztucznie” zawyży podatnikowi obrót i VAT należy w rozliczeniu za okres, w którym wystawiono fakturę na błędnego nabywcę. Nie można przecież zgodzić się z Dyrektorem KIS, że transakcja nie miała miejsca – sprzedaż towarów czy usług została wykonana, powstał więc obowiązek podatkowy, ale jedynie dokument będący potwierdzeniem tego zdarzenia, wystawiony został błędnie, na niewłaściwy podmiot, wskazany jako nabywca. Stąd też, właściwszym rozwiązaniem jest jednak rozliczenie korekty „do zera” i nowej faktury sprzedażowej w miesiącu, w którym ujęto korektę zerującą. Stosując to rozwiązanie: Podatnik nie zawyża „sztucznie” obrotu za miesiąc, w którym rozliczył błędną fakturę;

- Wysokość należności publicznoprawnych nie jest narażona na naruszenie – błędny nabywca nie ma przecież prawa do odliczenia, a „prawidłowy” odliczy VAT zasadniczo dopiero w momencie uzyskania faktury (choć tutaj już warto obserwować orzecznictwo TSUE i polskich sądów administracyjnych);
- Niwelujemy niedociągnięcia systemów finansowo-księgowych, choć jak zauważa sam Dyrektor KIS, jest to argument „drugorzędny”.

Może wkrótce doczekamy się kolejnej, korzystnej interpretacji fiskusa, która rozstrzygnie powyższe zagadnienie.

Prawo do odliczenia podatku naliczonego od nieodpłatnie przekazanej infrastruktury w procesie deweloperskim

Urszula Gryń
Doradca podatkowy

Zasady ogólne

Zgodnie z przepisami odliczeniu podlega podatek naliczony związany z czynnościami opodatkowanymi podatkiem VAT. Związek ten może mieć charakter zarówno bezpośredni jak i pośredni. Na gruncie realizacji procesu deweloperskiego często wątpliwości powstają jednak na gruncie ustalenia czy dany wydatek jest związany z działalnością opodatkowaną dewelopera czy też nie jest w ogóle związany z taką działalnością. Wątpliwości te najczęściej dotyczą stanów faktycznych, w których deweloper realizuje jakiś etap inwestycji, np. budowę drogi na gruncie będącym własnością gminy, którą następnie nieodpłatnie przekazuje na rzecz gminy. Decydujące w tym zakresie jest ustalenie czy wydatek ten np. na budowę drogi, związany jest z czynnościami opodatkowanymi dewelopera np. polegającymi na sprzedaży mieszkań.

W większości przypadków, związek ten bezspornie zachodzi i ma on co najmniej pośredni charakter. W efekcie podatnikom przysługuje w tym zakresie

prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu wydatków poniesionych np. na budowę drogi, którą następnie nieodpłatnie przekazała na rzecz gminy.

Stanowisko organów

Na powyższe wskazują również organy w treści wydawanych interpretacji. Przykładowo:

w interpretacji z dnia 27 października 2023 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.612.2023.3.IO:

“Z opisu sprawy wynika, że są Państwo czynnym podatnikiem VAT i prowadzą działalność budowlaną dotyczącą wznoszenia obiektów mieszkaniowych, usługowych oraz przemysłowych, realizując Państwo również inwestycje jako Deweloper. Wydatki jakie Państwo zamierzają zaliczyć do kosztów podatkowych to wydatki dotyczące zakupu materiałów i koszty usług firm podwykonawczych związanych z wykonaniem ww. inwestycji. Wydatki poniesione przez Państwa dotyczące inwestycji drogowej nie zostaną w żaden sposób zwrócone. Nieodpłatne

przekazanie Gminie infrastruktury drogowej będzie następować tylko do celów prowadzonej przez firmę działalności gospodarczej. Towary i usługi zakupione w związku z realizacją inwestycji drogowej będą związane z prowadzoną przez Państwa działalnością opodatkowaną podatkiem VAT, bowiem mają wpływ na późniejszą sprzedaż jak i wynajem, które stanowią będą czynność opodatkowaną podatkiem VAT.

W konsekwencji powyższego wskazać należy, że bez poniesionych wydatków na budowę infrastruktury drogowej nie moglibyście Państwo prowadzić działalności gospodarczej w zakresie budowy, sprzedaży lub najmu przynoszącej Państwu zyski. Zatem, wydatki związane z budową infrastruktury drogowej są związane z wykonywaną przez Państwa opodatkowaną działalnością gospodarczą, tj. sprzedażą wybudowanych lokali mieszkalnych oraz usługowych lub wynajmem lokali usługowych. W konsekwencji, przysługuje Państwu prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o wartość podatku naliczonego z tytułu wydatków poniesionych na budowę infrastruktury drogowej przekazanej następnie na rzecz Gminy.”;

* w interpretacji indywidualnej z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. 0114-KDIP4- 2.4012.319.2023.2.KS:

“Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy należy wskazać, że pomiędzy wydatkami poniesionymi na realizację infrastruktury wodno-kanalizacyjnej a czynnościami opodatkowanymi VAT wykonywanymi przez

Państwa istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Z opisu sprawy wynika bowiem, że w marcu 2022 r. rozpoczęli Państwo wykonywanie działalności opodatkowanej. Głównym przedmiotem działalności jest świadczenie usług kolokacji i najmu, które polegają na umożliwieniu umieszczenia zasobów IT (w tym m.in. serwerów) przez firmy zewnętrzne (klientów) w specjalnie zaprojektowanych w tym celu powierzchniach D. Państwa działalność aktualnie opiera się o wykorzystanie nowoczesnego budynku centrum przetwarzania danych. Posiadanie własnego przyłącza wodno-kanalizacyjnego, które będzie obsługiwało docelowo cały kampus D. (po jego planowanej rozbudowie) jest niezbędne dla efektywnego prowadzenia działalności gospodarczej przez Państwa.

Wobec tego zostały spełnione podstawowe warunki uprawniające do odliczenia podatku od towarów i usług, określone w art. 86 ust. 1 ustawy, ponieważ wydatki ponoszone w związku ww. Inwestycją są konieczne w prowadzonej przez Państwa działalności gospodarczej i mają związek z czynnościami podlegającymi opodatkowaniu VAT.

Zatem, w przypadku nieodpłatnego przekazania infrastruktury wodno-kanalizacyjnej na rzecz M., na zasadach określonych w art. 86 ust. 1 ustawy przysługuje Państwu prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego z faktur dokumentujących wydatki na realizację ww. Inwestycji.”

Kto może płacić 9-proc. CIT w 2025 r.?

Grzegorz Niebudek
Adwokat, Doradca Podatkowy

Znamy już limity uprawniające podatników do zapłaty 9-proc. CIT w 2025 r.! Przypomnijmy, że podstawowa stawka CIT wynosi 19 procent, jednak po spełnieniu pewnych warunków, można stosować obniżoną, 9 procentową stawkę. Komu przysługuje ta preferencja, a kto został z niej wykluczony?

Kto może zastosować obniżoną stawkę?

Jeśli chcemy zastosować obniżoną stawkę CIT musimy spełnić dwie przesłanki.

Po pierwsze, preferencja przysługuje, jeśli przychody spółki osiągnięte w roku podatkowym (w którym stosujemy 9-proc. CIT) nie przekroczyły wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 2 000 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł.

Po drugie, musimy posiadać status małego podatnika, tj. podatnika u którego wartość przychodu ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług) nie przekroczyła w poprzednim

roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 2 000 000 euro; przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października poprzedniego roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł.

Obniżona stawka 9% odnosi się do przychodów (dochodów) innych niż z zysków kapitałowych (tu zawsze obowiązuje stawka podstawowa).

Warto również zwrócić uwagę, że 9% stawki CIT nie stosuje się do:

- spółek opodatkowanych tzw. estońskim CIT;
- podatkowych grup kapitałowych; oraz
- fundacji rodzinnych.

Jakie limity obowiązują w 2025 r.?

Uwzględniając limity ustawowe, w 2025 r. ze stawki 9-proc. CIT może korzystać podatnik (z uwzględnieniem powyższych wyłączeń), który spełni oba warunki, tj.:

- przychody za 2024 r. nie przekroczyły 8 569 000 zł brutto, tj. wraz z należnym VAT (2 mln euro po kursie z 1 października 2024 r.),
- bieżące przychody za 2025 r. nie przekroczą 8 534 000 zł netto, tj. bez należnego VAT (2 mln euro po kursie z 2 stycznia 2025 r.).

Oczywiście, nie jesteśmy w stanie z góry przewidzieć czy przychody spółki w bieżącym roku nie przekroczą ustawowego limitu. Mamy więc prawo stosować 9-proc. stawkę od początku roku, jednak, jeżeli w danym miesiącu (kwartale) zostanie przekroczony limit przychodów bieżących netto, to zaliczkę na podatek dochodowy za ten miesiąc (kwartał) należy wykazać już w wysokości obliczonej według stawki 19 proc. Przypominam również, że zaliczki liczymy narastająco, więc skutek będzie taki, że dochody od początku roku podatkowego będzie trzeba opodatkować stawką 19%.

Przykładowo, przychody netto podatnika przekroczą limit 2 mln euro w sierpniu 2025 r., to ostatnim miesiącem, za który zaliczka może zostać obliczona w wysokości 9 proc. podstawy opodatkowania, będzie lipiec, natomiast zaliczka za sierpień (płatna w październiku) będzie musiała zostać obliczona według stawki 19 proc.

Uwaga na pułapki przy wyliczeniu limitów!

Niestety, nasz ustawodawca zrobił wszystko co w swojej mocy, żeby utrudnić podatnikom zasady wyliczenia limitów. Na pierwszy rzut oka, oba limity wynoszą 2 mln euro, jednak dla obu przesłanek liczymy je odmiennie.

Przychody za bieżący rok podatkowy liczymy:

- bez VAT należnego;
- uwzględniając wszystkie przychody (ze sprzedaży i inne, np. kary umowne, nieodpłatne świadczenia);
- uwzględniając kurs ogłaszany przez NBP na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego.

Przychody dla ustalenia statusu małego podatnika liczymy:

- z VAT należnym;
- uwzględniając tylko przychody ze sprzedaży (bez innych np. kar umownych)
- uwzględniający przychody za poprzedni rok podatkowy;
- uwzględniając kurs ogłaszany przez NBP na pierwszy dzień roboczy października poprzedniego roku podatkowego.

Co z podatnikami rozpoczynającymi działalność gospodarczą?

Warunek dotyczący statusu małego podatnika nie dotyczy spółek rozpoczynających prowadzenie działalności, w roku rozpoczęcia tej działalności. Takie spółki mogą stosować 9-proc. CIT jeśli ich przychody za rok bieżący nie przekroczą ustawowego limitu.

Ustawa o CIT zawiera jednak sporo pułapek dla podatników rozpoczynających działalność gospodarczą.

9% stawki CIT nie zastosuje w roku podatkowym, w którym rozpoczął działalność, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym podatnik, który został utworzony:

1. w wyniku przekształcenia, połączenia lub podziału podatników, z wyjątkiem przekształcenia spółki w inną spółkę, albo
2. w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we

własnym imieniu działalność gospodarczą lub spółki niebędącej osobą prawną, albo

3. przez osoby prawne, osoby fizyczne albo jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej:

- » które wniosły na poczet kapitału podatnika uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty co najmniej 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, albo
- » wnoszące, tytułem wkładów niepieniężnych na poczet kapitału podatnika, składniki majątku uzyskane przez te osoby albo jednostki w wyniku likwidacji innych podatników, jeżeli te osoby albo jednostki posiadały udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników, albo
- » jeżeli w roku podatkowym, w którym podatek został utworzony, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym, zostało do niego wniesione na poczet kapitału uprzednio prowadzone przedsiębiorstwo, zorganizowana część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku

poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł.

Podobnie, 9% stawki CIT nie stosuje się również do:

4. spółki dzielonej,
5. podatnika, który wniósł tytułem wkładu do innego podmiotu, w tym na poczet kapitału:
 - » uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, lub
 - » składniki majątku uzyskane przez tego podatnika w wyniku likwidacji innych podatników, jeżeli ten podatek posiadał udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników

– w roku podatkowym, w którym dokonano podziału albo wniesiono wkład, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym.

Niestety, w praktyce obserwujemy sytuacje w których podatnicy korzystają z obniżonej stawki podatku, pomimo, że nie mają do niej prawa na skutek powyższych wyłączeń.

Interpretacja ogólna Ministra Finansów dotycząca zwolnienia odsetek i należności licencyjnych

Jakub Orłowski
Konsultant podatkowy

Dnia 27 listopada 2024 r. pojawiła się kolejna interpretacja ogólna Ministra Finansów poruszająca kwestie związane z podatkiem u źródła. Tym razem MF w interpretacji ogólnej nr DD9.8202.2.2024 (dalej: „Interpretacja”) rozstrzygnął spór dotyczący interpretacji warunków zwolnienia odsetek oraz należności licencyjnych, o których mowa w art. 21 ust. 3 i nast. ustawy o CIT.

W jakiej sprawie została wydana Interpretacja?

Celem interpretacji było ujednolicenie stosowania niektórych warunków zwolnienia z opodatkowania odsetek oraz należności licencyjnych, o którym mowa w art. 21 ust. 3 ustawy o CIT. Wątpliwości budziły przede wszystkim warunki wskazane w art. 21 ust. 3 pkt 2 i art. 21 ust. 3c ustawy CIT, tj. odnoszące się do a) „podlegania opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia” oraz b) „niekorzystania ze zwolnienia z opodatkowania od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągnięcia”. Podobnie jak w interpretacji ogólnej nr DD9.8202.1.2024, aby unaocznić powyższy problem,

Minister Finansów przytoczył rozbieżne orzeczenia WSA w Lublinie z dnia 21 czerwca 2024 r., sygn. akt I SA/Lu 157/24, z dnia 10 kwietnia 2024 r. sygn. akt I SA/Lu 73/24, z dnia 10 kwietnia 2024 r. sygn. akt I SA/Lu 87/24 oraz z dnia 24 listopada 2023 r. sygn. akt I SA/Lu 454/23 (wyroki nieprawomocne).

Zakres oraz sposób stosowania interpretowanych przepisów prawa podatkowego

Interpretacja rozpoczyna się od wyjaśnienia motywów i celów Dyrektywy Rady nr 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi

spółkami różnych Państw Członkowskich (dalej: „Dyrektywa IR”), gdyż to właśnie za jej sprawą Polska implementowała przepisy stanowiące o zwolnieniu. Jej podstawowym celem jest „doprowadzenie do zrównania zasad opodatkowania podatkiem dochodowym odsetek i należności licencyjnych w transakcjach między spółkami różnych Państw Członkowskich z zasadami opodatkowania takich należności, przyjętymi na poszczególnych rynkach krajowych, a w szczególności wyeliminowanie dwukrotnego opodatkowania takich należności”.

Powyższe objawia się poprzez wyłączenie odsetek i należności licencyjnych z opodatkowania u źródła w państwie, w którym powstają.

Na gruncie transakcji pomiędzy podmiotami krajowymi odsetki oraz należności licencyjne:

- nie stanowią przedmiotu opodatkowania u źródła (odbiorca nie jest podatnikiem, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o CIT), oraz
- stanowią przychód dla otrzymującego podmiotu, który po odliczeniu kosztów jego uzyskania zostaje opodatkowany na zasadach ogólnych.

Te same zasady, tj. jednokrotnego opodatkowania dochodu z tytułu odsetek i należności licencyjnych, powinny znaleźć odzwierciedlenie pomiędzy podmiotami z różnych państw członkowskich UE/EOG.

Regulacje Dyrektywy IR zostały implementowane do polskiego porządku prawnego za sprawą art. 21 ust. 3 ustawy o CIT. W art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy o CIT wskazane jest, że zwolnienie ma zastosowanie, gdy „uzyskującym przychody [z odsetek, należności licencyjnych] jest spółka podlegająca w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów bez względu na miejsce ich osiągnięcia”.

Natomiast zgodnie z art. 21 ust. 3c ustawy o CIT, powyższe zwolnienie stosuje się, jeżeli spółka uzyskująca przychody z odsetek i/lub należności licencyjnych „nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągnięcia.”

Pierwszy z powyższych warunków należy odnosić do nieograniczonego obowiązku podatkowego w jednym z państw UE lub EOG (rezydencja podatkowa).

Z kolei warunek z art. 21 ust. 3c ustawy o CIT, wg Ministra Finansów, należy rozumieć zupełnie inaczej, niż mogłoby się wydawać na podstawie jego wykładni językowej. Otóż – w celu zastosowania zwolnienia z WHT przez płatnika – odbiorcę takich odsetek lub należności licencyjnych ma nie korzystać:

- w państwie swojej rezydencji podatkowej ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym ani od całości uzyskiwanych dochodów, ani ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym określonych kategorii dochodów, lub
- ze szczególnych zasad opodatkowania podatkiem dochodowym dochodów uzyskiwanych z tytułu otrzymanych przez podmiot odsetek lub/i należności licencyjnych.

Podsumowanie i komentarz

Przechodząc do oceny treści Interpretacji – ta pozostawia wiele do życzenia. O ile bowiem warunek wskazany w art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy o CIT nie powinien wzbudzać większych kontrowersji – mowa w nim wprost o rezydencji podatkowej, o tyle interpretacja warunku z art. 21 ust. 3c ustawy o CIT jest kontrowersyjna i niestety negatywna dla płatników i podatników. Oznacza ona, że zwolnienie nie będzie przysługiwało, jeżeli odsetki/należności licencyjne korzystają ze zwolnienia z opodatkowania w państwie odbiorcy. Co więcej, zwolnienie nie będzie przysługiwało również, gdy należności te nie będą

efektywnie opodatkowane na podstawie decyzji administracyjnej.

W związku z powyższym, zasadne pozostaje pytanie o brak korelacji pomiędzy tym co można wyczytać w Interpretacji, a przepisami ustawy. Te drugie nie zawierają warunku efektywnego opodatkowania odsetek/należności licencyjnych za granicą.

Ponadto, brzmienie art. 21 ust. 3c ustawy o CIT jest analogiczne do brzmienia art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy o CIT, który został zinterpretowany jako niepodleganie zwolnieniu podmiotowemu w państwie siedziby. Zatem dwa analogicznie brzmiące przepisy, zdaniem Ministra, należy interpretować zupełnie odmiennie.

Za pozytywny aspekt można uznać natomiast zwrócenie uwagi na sytuację, w której zagraniczny podatnik rozlicza stratę, co nie przekreśla możliwości zastosowania zwolnienia.

Na gruncie powyższego istotna jest aktualnie ponowna weryfikacja możliwości zastosowania zwolnienia na mocy art. 21 ust. 3 i nast. ustawy o CIT w stosunku do należności odsetkowych i licencyjnych wypłacanych na rzecz spółek-matek oraz spółek-siostr. Kluczowa w tym zakresie jest przede wszystkim aktualizacja oświadczenia, na podstawie którego polska spółka (jako płatnik) z takiego zwolnienia dotychczas korzystała.

Na gruncie powyższego istotna jest aktualnie ponowna weryfikacja możliwości zastosowania zwolnienia na mocy art. 21 ust. 3 i nast. ustawy o CIT w stosunku do należności odsetkowych i licencyjnych wypłacanych na rzecz spółek-matek oraz spółek-siostr. Kluczowa w tym zakresie jest przede wszystkim aktualizacja oświadczenia, na podstawie którego polska spółka (jako płatnik) z takiego zwolnienia dotychczas korzystała.

Licencje typu „end-user” na gruncie podatku u źródła – rewolucja w orzecznictwie?

Diana Guzek

Doradca podatkowy

Od kilku lat mieliśmy do czynienia z ugruntowaną linią orzeczniczą w zakresie licencji użytkownika końcowego (tzw. typu „end-user”). Wystarczyło, że umowa licencyjna spełniała kilka warunków, aby nie generowała obowiązków w zakresie podatku u źródła (WHT). Prezentowane w ostatnim czasie przez organy podatkowe i jeden z wojewódzkich sądów administracyjnych stanowisko jest niepokojące – czy możemy mówić o rewolucji w podejściu do licencji end-user?

Dotychczasowa praktyka w zakresie licencji typu end-user

W ugruntowanym w ostatnich latach orzecznictwie spotykaliśmy się z jednolitym podejściem organów podatkowych oraz sądów administracyjnych. Mianowicie, należności wypłacane za licencje o charakterze ograniczonym i niewyłącznym:

- które są wykorzystywane wyłącznie na użytek własny firmy (tym samym nie są wykorzystywane w celach komercyjnych, zarobkowych),
- co do których Spółka nie ma prawa do modyfikacji, kopiowania i rozpowszechniania (w tym udzielania sublicencji)

– stanowią licencje użytkownika końcowego (typu „end-user”), które w ogóle nie podlegają podatkowi u źródła, a zatem nie ma konieczności gromadzenia certyfikatów rezydencji kontrahentów oraz uwzględniania tego rodzaju należności w informacjach IFT. Wskazane powyżej rodzaje należności licencyjnych dotyczyły przede wszystkim oprogramowań i aplikacji wykorzystywanych dla wewnętrznych celów biznesowych firmy.

Takie stanowisko znajduje potwierdzenie m.in. w interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 22 lipca 2024 r., nr 0114-KDIP2-1.4010.285.2024.1.PK, w której organ podatkowy zajął następujące stanowisko:

„Jak wynika z wniosku Spółka nabywa od maltańskiego Dostawcy licencje na wykorzystanie na użytek własny Oprogramowania oraz podmiotów powiązanych (tzw. licencje użytkownika końcowego). W ramach licencji nie nastąpi przeniesienie na Spółkę jakiegokolwiek majątkowych praw autorskich do ww. Oprogramowania, Spółka nie będzie miała prawa do rozporządzania tymi licencjami czy też dokonywania zmian w Oprogramowaniu. Zatem jak wcześniej wskazano zgodnie z Komentarzem do Modelowej Konwencji, zawartym w pkt 14 do art. 12, prawa umożliwiające jedynie faktyczne korzystanie z programu, nie stanowią tytułu do naliczania opłat licencyjnych.

Wobec powyższego płatności dokonywane przez Państwa na rzecz Dostawcy z siedzibą na Malcie nie stanowią należności licencyjnych. Oznacza to, że dokonując wypłaty takich należności nie są Państwo zobowiązani do potrącenia od nich zryczałtowanego podatku dochodowego”.

Rewolucja w podejściu do licencji end-user?

W 2024 roku pojawiały się interpretacje indywidualne, w których zaprezentowane powyżej przesłanki co do uznania danej licencji jako end-user wprawdzie nie uległy zmianie (w dalszym ciągu wymienia się użytek własny oraz zakaz modyfikacji, kopiowania i rozpowszechniania), niemniej organy w sposób niepokojący zaczęły interpretować przesłankę „użytku własnego” i „braku wykorzystania w celach komercyjnych (zarobkowych)”.

Mianowicie, Dyrektor KIS wnioskuje, że jeżeli dane oprogramowanie spółka wykorzystuje w celu świadczenia usług na rzecz swoich kontrahentów, nie możemy mówić o wykorzystywaniu licencji jedynie na użytek własny, przez co dana licencja traci przymiot licencji „end-user”.

I tak, w interpretacji indywidualnej z dnia 28 lutego 2024 r., nr O111-KDIB1-2.4010.606.2023.2.END organ podatkowy stwierdził, że:

„(...) skoro Wnioskodawca nabywa licencje na korzystanie z oprogramowania, które jest wykorzystywane w działalności Spółki polegającej na świadczeniu usług księgowych to na gruncie analizowanej sprawy nie mamy do czynienia z wykorzystaniem wyłącznie na własne potrzeby. Spółka w oparciu o nabyte licencje na oprogramowanie świadczy usługi na rzecz innych podmiotów, uzyskując z tego tytułu przychody, a zatem mamy do czynienia z wykorzystaniem komercyjnym nabywanych licencji”.

Analogiczne wnioski pojawiły się również w interpretacji z dnia 13 października 2023 r., nr O111-KDIB1-3.4010.423.2023.2.JKU, w której Dyrektor KIS wskazał, że:

„Należy przyjąć, że za należności licencyjne nie uznaje się należności wykorzystywanych dla własnych potrzeb licencjobiorcy (tzw. licencja użytkownika końcowego, „end-user license”). Tymczasem Wnioskodawca wyjaśnił, iż oprogramowania (poza SAP), o których mowa we wniosku, wykorzystywane są w celach komercyjnych. Nie może być w tym przypadku mowy o wykorzystywaniu licencji na oprogramowanie w zakresie infrastruktury: Active Directory, WAN, intranet, system telefoniczny, managed M365, zarządzanie bezpieczeństwem IT wyłącznie na własne potrzeby Wnioskodawcy. Skoro więc Wnioskodawca nabył licencję na oprogramowanie jako prawo do przetwarzania jej na cele realizacji projektów komercyjnych (dalsze rozporządzanie nim) z czego czerpane są korzyści finansowe, to powstanie co do zasady obowiązek naliczenia podatku u źródła i Wnioskodawca będzie musiał pobrać podatek u źródła zgodnie z obowiązującą 20% stawką”.

Co tym bardziej niepokojące – powyższe stanowisko potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 15 lipca 2024 r., sygn. I SA/GI 1582/23, wskazując, że:

„Zasadnie twierdzi zatem Dyrektor, że skoro Wnioskodawca nabył licencję na oprogramowanie jako prawo do przetwarzania jej na cele realizacji projektów komercyjnych (dalsze rozporządzanie nim) z czego czerpane są korzyści finansowe, to powstanie co do zasady obowiązek naliczenia podatku u źródła (...)”.

Powyższe orzeczenie nie jest jeszcze prawomocne, wobec czego pozostaje mieć nadzieję, że Naczelny Sąd Administracyjny nie poprze zaprezentowanego w nim stanowiska.

Podsumowanie i komentarz

Na gruncie zaprezentowanej powyżej niekorzystnej linii orzeczniczej należałoby stwierdzić, że właściwie każde oprogramowanie wykorzystywane w ramach prowadzonej działalności jest używane na cele komercyjne (w celach zarobkowych). Istnieje bowiem wiele aplikacji / programów, z których firmy korzystają, aby realizować projekty na rzecz swoich klientów (choćby wszelkie oprogramowania służące do sporządzania tekstów, grafik), wskutek

czego korzystanie z licencji przekłada się (pośrednio) na osiąganie przychodów. Gdyby przyjąć takie podejście powstałaby absurdalna rzeczywistość, w ramach której pojęcie licencji „end-user” praktycznie w ogóle przestałoby istnieć.

W mojej ocenie, w dalszym ciągu powinniśmy się kierować zasadą, że dopóki podmiot nie czerpie korzyści finansowych z rozpowszechniania licencji (np. wskutek udzielonej sublicencji lub „zaimplementowania” utworu będącego przedmiotem licencji do własnego produktu podlegającego sprzedaży), mamy do czynienia z wykorzystywaniem licencji na cele własne (wewnętrzne).

Na ten moment nie możemy jeszcze mówić o nowej ugruntowanej linii orzeczniczej (zwłaszcza, że w tym zakresie nie wypowiedział się dotychczas Naczelny Sąd Administracyjny), niemniej zdecydowanie do licencji typu end-user należy aktualnie podchodzić bardziej ostrożnie, rozpatrując niezależnie każdy przypadek nabycia danego oprogramowania / aplikacji.

Rekompensata od ubezpieczyciela nie jest przychodem strefowym

Łukasz Krasowski
Radca prawny

Utrzymuje się niekorzystna dla podatników linia orzecznicza dotycząca interpretacji zwolnienia z podatku dochodowego w kontekście działalności prowadzonej w ramach specjalnych stref ekonomicznych (SSE) stwierdzająca, że zwolnienie podatkowe przysługuje dochodom z działalności gospodarczej na terenie SSE, a nie dochodom związanym z wykonywaniem takiej działalności gospodarczej. Oznacza to, że dochody takie jak odszkodowania czy rekompensaty, które wynikają z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie SSE, nie zawsze mogą być traktowane jako dochody zwolnione z opodatkowania.

Podział kosztów i przychodów w prowadzonej działalności

W praktyce rzadko zdarza się, by przedsiębiorca mógł całkowicie skorzystać ze zwolnienia z podatku dochodowego w ramach prowadzenia działalności w SSE lub na podstawie decyzji o wsparciu. Warunkiem takiego zwolnienia jest spełnienie dwóch kumulatywnych przesłanek:

- przedsiębiorca musi osiągać przychody z działalności prowadzonej na terenie SSE, czyli z obszaru wskazanego w decyzji o wsparciu,

- przychody te muszą być przypisane do działalności określonej w zezwoleniu na podstawie określonych kodów PKWiU.

W praktyce dochody uzyskiwane przez przedsiębiorcę mogą być częściowo opodatkowane, jeśli są związane z działalnością, która nie znajduje się w obszarze działalności wskazanej w zezwoleniu. Taka sytuacja ma miejsce np. w przypadku otrzymania odszkodowania czy rekompensaty od ubezpieczyciela, które stanowią przychody związane z działalnością gospodarczą, ale nie są bezpośrednio uzyskane z działalności prowadzonej w SSE. Dlatego

przedsiębiorca zmuszony jest do odrębnego obliczenia dochodów i kosztów związanych z działalnością opodatkowaną oraz zwolnioną.

Kolejnym wyzwaniem jest klasyfikacja przychodów i kosztów finansowych. Często przedsiębiorcy muszą rozstrzygnąć, czy są one efektem prowadzonej działalności gospodarczej w SSE, czy też stanowią rezultat aktywności finansowej, która jest niezwiązana z działalnością strefową. Rozróżnienie to bywa trudne, a granica między przychodami zwolnionymi a opodatkowanymi nie zawsze jest wyraźnie określona. W przypadku, gdy przychody i koszty nie mogą być przypisane bezpośrednio do jednej z działalności, konieczna jest ich odpowiednia alokacja.

W kontekście zwolnienia podatkowego, należy pamiętać, że przepisy wskazują jednoznacznie, że zwolnienie dotyczy wyłącznie dochodów uzyskanych z działalności prowadzonej na terenie SSE, która jest określona w zezwoleniu. Dochody uzyskane z działalności, która nie znajduje się w tym zakresie, nie mogą korzystać ze zwolnienia.

Rekompensata jako dodatkowe wynagrodzenie od kontrahenta

Okoliczność, że przedsiębiorca prowadzący działalność w specjalnej strefie ekonomicznej otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie, które nie jest ceną za sprzedane towary ani za wykonane usługi, nie oznacza automatycznie, że takie wynagrodzenie nie może skorzystać ze zwolnienia z opodatkowania. Zgodnie z przepisami art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o CIT, zwolnienie to odnosi się do dochodów uzyskiwanych w ramach działalności prowadzonej w SSE. Co istotne, nie jest to zwolnienie podmiotowe, jednak przesłanka zwolnienia winna odnosić się do prowadzonej działalności, nie zaś do rodzajów przychodów osiągniętych z działalności gospodarczej.

Oznacza to, że dochód uzyskany z działalności w strefie, nawet jeśli nie pochodzi bezpośrednio z głównej działalności (np. sprzedaży towarów lub

świadczenia usług), może być objęty zwolnieniem z opodatkowania, jeśli jest nieodłącznie związany z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tego rodzaju przychody mogą obejmować na przykład wynagrodzenia za usługi dodatkowe, rekompensaty, odszkodowania, czy inne płatności wynikające z działalności strefowej, które są niezbędne lub nieuniknione w ramach tego rodzaju działalności. Więc fakt, iż podmiot prowadzący działalność strefową otrzymuje z tytułu swojej działalności dodatkowe wynagrodzenie inne niż cena za wykonane usługi/sprzedawane towary nie oznacza, iż takie wynagrodzenie nie może korzystać ze zwolnienia z opodatkowania.

Zdaniem organów podatkowych, w tym w szczególności w interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 14 lipca 2023 r. (nr 0111-KDIB1-3.4010.259.2023.2.JKU), zwolnieniu na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o CIT mogą podlegać także wynagrodzenia, które nie są bezpośrednio ceną za sprzedaż towarów lub świadczenie usług, ale które są związane z działalnością strefową. Przykładem mogą być rekompensaty otrzymywane od kontrahentów, na przykład w przypadku anulowania zamówień, które są wynikiem działań związanych z działalnością w SSE. Jeśli wynagrodzenie to pochodzi od nabywcy towarów, wówczas takie przychody mogą skorzystać ze zwolnienia podatkowego. Z kolei, jeżeli wynagrodzenie pochodzi od podmiotu, który nie jest bezpośrednim nabywcą towarów wytworzonych w SSE w ramach wydanego zezwolenia, wówczas takie przychody nie będą mogły skorzystać ze zwolnienia z opodatkowania.

Rekompensata od ubezpieczyciela

W orzecznictwie prezentowana jest wąska interpretacja przepisów, zgodnie z którą zwolnieniu z opodatkowania podlegają wyłącznie dochody uzyskane z działalności prowadzonej bezpośrednio na terenie specjalnej strefy ekonomicznej (SSE) czy decyzji o wsparciu, a nie te, które są jedynie

powiązane z taką działalnością. W szczególności, zdaniem sądów administracyjnych oraz organów podatkowych, przychód w postaci odszkodowania otrzymanego od ubezpieczyciela nie stanowi wyniku działalności produkcyjnej, handlowej ani usługowej związanej z wytworzonymi w strefie czy na podstawie decyzji produktami. Takie stanowisko zajęł również Naczelny Sąd Administracyjny (NSA) w wyroku z dnia 31 maja 2023 r. (sygn. II FSK 13/21), w którym wskazano, że zwolnienie z podatku przysługuje tylko dochodom uzyskanym z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie strefy, a nie z innych, pośrednich okoliczności, które nie są bezpośrednim wynikiem tej działalności.

Przykładem najnowszego orzeczenia w podobnej sprawie jest wyrok NSA z dnia 14 stycznia 2025 roku (sygn. akt II FSK 468/22), utrzymujący w mocy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 9 czerwca 2021 r. (sygn. akt I SA/Kr 470/21). W tej sprawie podatnik, który w ramach działalności prowadzonej na terenie specjalnej strefie ekonomicznej świadczył wyspecjalizowane usługi produkcyjne i handlowe w zakresie m.in. recyklingu i odzysku surowców z materiałów segregowanych. Z powodu dużego ryzyka i wysokich kosztów swojej działalności wykupił ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Po reklamacji złożonej przez kontrahenta spółka wypłaciła odszkodowanie, a następnie na mocy umowy z ubezpieczycielem otrzymała zwrot wydatków. Po reklamacji złożonej przez jednego z zagranicznych kontrahentów spółka zawarła z nim ugodę i wypłaciła należne mu odszkodowanie. Następnie na podstawie zawartej z ubezpieczycielem umowy oraz dodatkowego porozumienia dotyczącego reklamacji otrzymała zwrot poniesionego wydatku.

Spółka uznała, że zwrócone przez ubezpieczyciela środki stanowią formę zabezpieczenia jej dochodów z działalności prowadzonej na terenie SSE, twierdząc, że kwota ta powinna być objęta zwolnieniem z podatku na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o CIT. Jednak Dyrektor Krajowej

Informacji Skarbowej w interpretacji z 12 lutego 2021 r. (nr 0111-KDIB2-1.4010.510.2020.1.MK) nie zgodził się z takim stanowiskiem, stwierdzając, że zwolnienie przewidziane w tym przepisie nie ma charakteru podmiotowego i nie obejmuje wszystkich dochodów firmy prowadzącej działalność w SSE, w tym dochodów wynikających z umowy z ubezpieczycielem. Zwolnienie to dotyczy wyłącznie dochodów uzyskanych bezpośrednio z działalności gospodarczej prowadzonej w ramach zezwolenia na działalność w strefie. WSA w Krakowie podtrzymał to stanowisko, a NSA, po rozpoznaniu skargi kasacyjnej, utrzymał je w mocy.

Podsumowanie

Linia orzecnicza, która utrzymuje się obecnie w polskim systemie podatkowym, nie jest korzystna dla podatników prowadzących działalność w specjalnych strefach ekonomicznych, czy na podstawie decyzji o wsparciu. Zdaniem organów podatkowych oraz sądów administracyjnych, zwolnienie z podatku dochodowego dotyczy jedynie dochodów uzyskanych bezpośrednio z działalności prowadzonej na terenie SSE lub na podstawie decyzji o wsparciu. Dochody związane z tą działalnością, jak odszkodowania czy rekompensaty, które wynikają z umów z ubezpieczycielami, nie mogą korzystać ze zwolnienia, ponieważ są traktowane jako aktywności wtórne, a nie bezpośrednie efekty działalności gospodarczej.

Nie jest to stanowisko korzystne w kontekście prowadzenia działalności, gdyż należy uwzględnić, że mimo iż przychody z rekompensat i odszkodowań, nie zostały osiągnięte bezpośrednio z działalności gospodarczej prowadzonej SSE czy na podstawie decyzji o wsparciu, to stanowią przecież nieodłączne jej następstwo i nigdy nie powstałyby, gdyby nie działalność strefowa. Obok licznych zmian w zakresie funkcjonowania SSE czy decyzji o wsparciu oraz problemów dotyczących ustalania zakresu dochodu podlegającego zwolnieniu, składa się to na istotny spadek atrakcyjności tych preferencji.

Zagraniczny NIP nie pozbawia prawa do estońskiego CIT

Adrian Kępiński

Radca Prawny, Doradca Podatkowy

Fakt, że estoński CIT jest rozwiązaniem dedykowanym wyłącznie dla polskich spółek nie budzi niczyich wątpliwości. Z tej formy opodatkowania mogą korzystać spółki z o.o., spółki komandytowe, komandytowo – akcyjne, spółki akcyjne i proste akcyjne, z siedzibą na terytorium Polski – przy założeniu spełnienia pozostałych warunków.

W domyśle, musi być to polski podatnik CIT.

Co jednak w przypadku, gdy taka polska spółka uzyska zagraniczny numer NIP, do celów podatku VAT i będzie się nim posługiwać w obrocie gospodarczym oraz będzie rozliczać VAT także za granicą? Na to pytanie odpowiada jedna z świeżych interpretacji indywidualnych Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Zasygnalizowany powyżej kwestia rozstała rozstrzygnięta w interpretacji indywidualnej z dnia 24 grudnia 2024 r. nr O114-KDIP2-2.4010.606.2024.2. SJ, choć opublikowanej dopiero dnia 9 stycznia 2025 r. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej zwróciła się polska spółka opodatkowana estońskim CIT, która chcąc handlować żywnością na terytorium Republiki Włoskiej, z uwagi na tamtejsze uregulowania prawne, musiała uzyskać lokalny numer podatkowy. W związku z tym polski podatnik będzie zobowiązany

do legitymowania się w obrocie gospodarczym włoskim numerem NIP i rozliczaniem podatku VAT na terytorium Włoch.

Podatnik twierdził zasadnie, że jeśli nadal będzie spełniać warunki uprawniające go do korzystania z estońskiego CIT-u i nie wystąpi żadna z przesłanek warunkujących utratę prawa do tej formy opodatkowania, to zagraniczny numer NIP nie jest żadną przeszkodą.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził, że w związku z pozyskaniem włoskiego numeru podatkowego spółka nie nabywa:

- udziałów (akcji w kapitale innej spółki);
- tytułów uczestnictwa w funduszu inwestycyjnym lub w instytucji wspólnego inwestowania;
- ogółu praw i obowiązków w spółce niebędącej osobą prawną;
- praw majątkowych związanych z prawem do otrzymania świadczenia jako założyciel (fundator) lub beneficjent fundacji, trustu lub innego podmiotu albo stosunku prawnego o charakterze powierniczym,

wobec czego na skutek otrzymania włoskiego numeru podatkowego na potrzeby dokonywania transakcji na rynku włoskim nie utracą więc Państwo prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek na podstawie art. 28j ust. 1 pkt 5 ustawy o CIT.

Uzyskanie włoskiego numeru podatkowego nie spowoduje również utraty prawa do opodatkowania CIT estońskim na podstawie pozostałych przepisów art. 28j ust. 1 ustawy o CIT.

Więcej informacji

Uczestnictwo nierezydenta w spółce opodatkowanej CIT Estońskim

Klaudia Jachira
Doradca podatkowy

Zgodnie z art. 3 ust. 2a PIT, osoby fizyczne, jeżeli nie mają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania, podlegają obowiązkowi podatkowemu tylko od dochodów (przychodów) osiągniętych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ograniczony obowiązek podatkowy). Katalog takich dochodów został wskazany w art. 3 ust. 2b PIT.

Katalog ten jest katalogiem otwartym, co oznacza, że ustawodawca dopuszcza istnienie także innych dochodów, które należy uznać za osiągnięte na terytorium Polski. Takim dochodem są dywidendy wypłacane przez polskich podatników podatku dochodowego od osób prawnych.

Ww. zasady stosuje się z uwzględnieniem umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania (UPO), których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

W niektórych UPO (np. z Wielką Brytanią) zawarte są klauzule pozwalające opodatkować Rzeczypospolitej Polskiej osiągnięte przez nierezydenta dywidendy, z zastrzeżeniem, że podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć określonego procentu kwoty dywidend brutto.

Czy spółka (np. z o.o.), w której uczestniczą nierezydenci, może być jednak opodatkowana CIT Estońskim?

Zgodnie z treścią art. 28j ust. 1 pkt 4 CIT, opodatkowaniu ryczałtem może podlegać podatnik, jeżeli prowadzi działalność m.in. w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której odpowiednio udziałowcami, są wyłącznie osoby fizyczne nieposiadające praw majątkowych związanych z prawem do otrzymania świadczenia jako założyciele (fundatorzy) lub beneficjenci fundacji, trustu lub innego podmiotu albo stosunku prawnego o charakterze powierniczym, z wyłączeniem fundatorów i beneficjentów fundacji rodzinnej.

Analiza ww. przepisu, prowadzi do wniosku, że uczestnictwo w spółce opodatkowanej CIT Estońskim może dotyczyć również tzw. nierezydentów polskich (osób fizycznych, które nie posiadają polskiej rezydencji podatkowej).

W uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 28 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 2122), wprowadzającej estoński CIT, cyt.: „Warto również nadmienić, że ustawodawca w żaden sposób nie wyłącza z możliwości przystąpienia do systemu osób fizycznych będących nierezydentami. Mogą być one udziałowcami spółki podlegającej opodatkowaniu zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 6b.”

Potwierdza to również interpretacja z 30/05/2023 r., znak sprawy: 0113-KD IPT2-3.4011.261.2023.1.JŚ.

Z kolei zgodnie z art. 28j ust. 1 pkt 5 CIT, opodatkowaniu ryczałtem może podlegać podatnik, jeżeli nie posiada udziałów (akcji) w kapitale innej spółki, tytułów uczestnictwa w funduszu inwestycyjnym lub w instytucji wspólnego inwestowania, ogółu praw i obowiązków w spółce niebędącej osobą prawną oraz innych praw majątkowych związanych z prawem do otrzymania świadczenia jako założyciel (fundator) lub beneficjent fundacji, trustu lub innego podmiotu albo stosunku prawnego o charakterze powierniczym.

Oznacza to, że w okresie opodatkowania Spółki przekształconej CIT estońskim:

- uczestniczyć mogą w niej wyłącznie osoby fizyczne;
- Spółka przekształcona nie może obejmować m.in. udziałów (akcji czy ogółu praw i obowiązków) w innych podmiotach, w tym zagranicznych.

Potwierdza to interpretacja z 09/05/2022 r., znak sprawy: 0111-KD IB1-2.4010.648.2021.2.ANK, gdzie wskazano, że: „Nie można się zgodzić z Wnioskodawcą, że spółki zagraniczne nie zostały ujęte przez

ustawodawcę w katalogu podmiotów uznawanych za „spółkę”. Przytoczony powyżej art. 4a pkt 21 u.p.d.o.p. w żaden sposób nie zawęża kręgu spółek posiadających osobowość prawną tylko do spółek krajowych. Zdaniem Organu, wskazane we wniosku słowacka i czeska spółka (s.r.o.) w których udziały posiada Wnioskodawca, jako „spółki posiadające osobowość prawną” mieszczą się w art. 4a pkt 21 u.p.d.o.p. Zatem, posiadanie przez Wnioskodawcę udziałów w kapitale spółek zagranicznych (słowackiej spółki s.r.o. i czeskiej spółki s.r.o.) wyłącza i będzie wyłączać w przyszłości na podstawie art. 28j ust. 1 pkt 5 u.p.d.o.p. możliwość zastosowania przez Wnioskodawcę opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek (tzw. Estońskiego CIT)”.

Wróćmy do nierezydenta, który – jak już wiemy – nie wykluczy opodatkowania Spółki, w której uczestniczy CIT Estońskim. Oczywiście w kontekście opodatkowania osiągniętych przez niego dywidend. Z treści art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym wynika, że Od uzyskanych dochodów (przychodów) z dywidend i innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych pobiera się 19% zryczałtowany podatek dochodowy, z zastrzeżeniem art. 52a.

Jednocześnie, w myśl art. 30a ust. 2 ww. ustawy, ww. przepis stosuje się z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Jednakże zastosowanie stawki podatku wynikającej z właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub niepobranie (niezapłacenie) podatku zgodnie z taką umową jest możliwe pod warunkiem udokumentowania dla celów podatkowych miejsca zamieszkania podatnika uzyskanym od niego certyfikatem rezydencji.

Z zasad ogólnych PIT wynika, że wypłata podzielonego zysku na rzecz wspólników będzie skutkować powstaniem zobowiązania podatkowego po ich stronie w podatku dochodowym od osób fizycznych (z obowiązkami Spółki jako płatnika podatku). Mechanizm ryczałtu zakłada odliczenie

od tego podatku wspólnika odpowiedniej kwoty należnego ryczałtu od Spółki.

Stosownie do art. 30a ust. 19 PIT „zryczałtowany podatek (...) od przychodów uzyskiwanych przez wspólnika z wypłat podzielonych zysków spółki osiągniętych przez tę spółkę w okresie opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek (...), jeżeli pochodzą z podziału zysków z tego okresu wyodrębnionych w kapitale własnym spółki, pomniejsza się o kwotę stanowiącą:

1. 90% kwoty odpowiadającej iloczynowi procentowego udziału wspólnika w zysku spółki liczonego na dzień nabycia przez niego prawa do wypłaty podzielonego zysku i należnego ryczałtu od dochodów spółek z zysku podzielonego tej spółki, z którego przychód ten został uzyskany – w przypadku przychodów z podzielonego zysku wypłaconych z zysków spółki opodatkowanych zgodnie z art. 28o ust. 1 pkt 1 CIT [dotyczy małego podatnika], albo
2. 70% kwoty odpowiadającej iloczynowi procentowego udziału wspólnika w zysku spółki liczonego na dzień nabycia przez niego prawa do wypłaty podzielonego zysku i należnego ryczałtu od dochodów spółek z zysku podzielonego tej spółki, z którego przychód ten został uzyskany – w przypadku przychodów z podzielonego zysku wypłaconych z zysków spółki opodatkowanych zgodnie z art. 28o ust. 1 pkt 2 CIT [dotyczy innego niż mały podatnik].

Przypomnijmy, jednak, że w niektórych UPO (np. z Wielką Brytanią) zawarte są klauzule pozwalające opodatkować Rzeczypospolitej Polskiej osiągnane przez nierezydenta dywidendy, z zastrzeżeniem, że podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć określonego procentu kwoty dywidend brutto.

Czy w kontekście nierezydentów przysługiwać będzie zatem mechanizm pomniejszenia, o którym mowa w 30a ust. 19 PIT? Okazuje się, że tak. Potwierdza to interpretacja indywidualna z 30/05/2023 r., znak sprawy: 0113-KD IPT2-3.4011.261.2023.1.JŚ, z której wynika, że: „w przypadku wypłaty dywidendy oraz zaliczki na poczet dywidendy udziałowcowi spółki będącemu nierezydentem, gdy w sprawie zastosowanie znajduje umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, to stawka podatku, o której mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT będzie stawką wynikającą z tej umowy. Warunkiem zastosowania takiej stawki jest jednakże konieczność udokumentowania miejsca zamieszkania podatnika uzyskanym od niego certyfikatem rezydencji. Tym samym, z uwagi na fakt okazania certyfikatu rezydencji niemieckiej przez udziałowca, w stosunku do przychodów z wypłat podzielonych zysków (dywidendy oraz zaliczek na poczet przyszłej dywidendy) zastosowanie znajdzie stawka podatku uwzględniająca postanowienia umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz pomniejszenie, o którym mowa w art. 30a ust. 19 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Zwrot wydatków służbowych a przychód pracownika na gruncie PIT

Agnieszka Fijałkowska-Wocial
Doradca podatkowy

Bardzo często dochodzi do sytuacji, w których pracownicy dokonują zakupów na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej pracodawcy, pokrywając te wydatki z własnych środków pieniężnych. Czy w przypadku otrzymania zwrotu za takie wydatki służbowe można mówić o przychodzie pracownika na gruncie PIT? Jak się okazuje odpowiedź na to pytanie nie jest oczywista.

Stanowisko MF

Jarosław Neneman podsekretarz w Ministerstwie Finansów, w odpowiedzi na interpelację poselską (DD3.054.41.2024 z 20 grudnia 2024 r.), odniósł się do kwestii opodatkowania zwrotu kosztów transportu taksówkami dla pracowników realizujących zadania służbowe.

W odpowiedzi na interpelację wskazano, że w ocenie MF, przychodu na gruncie PIT nie stanowią pieniądze, wartości pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń, których otrzymanie nie prowadzi do pojawienia się po stronie pracownika przysporzenia, czy to w postaci nabycia wymiernej korzyści majątkowej, czy to w postaci mierzalnego zaoszczędzenia wydatku.

W sytuacji zatem, gdy pracownik z własnych środków poniósł wydatki na realizację zadania służbowego, a następnie pracodawca dokonał ich zwrotu, nie można mówić o przychodzie pracownika z tego tytułu. Jednocześnie jednak w odpowiedzi na interpretację wskazano, że MF nie planuje wydania wytycznych, interpretacji ogólnej czy zmiany przepisów w tym zakresie, gdyż każdy zwrot wydatków wymaga odrębnej analizy pod względem skutków podatkowych jakie rodzi.

Odmienne stanowisko NSA i Dyrektora KIS

Stanowisko MF można z jednej strony oceniać jako korzystne dla pracowników, tym niemniej brak planowanych zmian w tym zakresie oznacza, że kwestia nie pozostanie do końca wyjaśniona.

Wątpliwości powstają w związku z wydanymi niedawno:

- interpretacją indywidualną dyrektora KIS nr 0115-KDIT2.4011.79.2021.1.ENB z dnia 26 kwietnia 2021 r.;
- wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. II FSK 230/22 z dnia 19 listopada 2024 r.

W dokumentach powyższych zajęto stanowisko, że zwrot kosztów przejazdu taksówkami w celach służbowych, stanowi przychód pracownika ze stosunku pracy.

Sprawa przed NSA dotyczyła uznawania zwrotu kosztów przejazdu taksówkami w celach służbowych za przychód ze stosunku pracy. NSA uznał, że przychody ze stosunku pracy obejmują wszystkie świadczenia związane z pracą, zarówno pieniężne, jak i nieodpłatne, które są otrzymywane od pracodawcy. Do takich przychodów zalicza się także zwrot kosztów przejazdu służbowego, niezależnie od wybranego środka transportu. Ponadto NSA uznał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 lipca 2014 r., K 7/13 dotyczy jedynie świadczeń niepieniężnych, natomiast zwrot kosztów przejazdu taksówkami jest świadczeniem pieniężnym, w konsekwencji tezy wyroku TK nie znajdują zastosowania do tego świadczenia.

Ocena stanowiska NSA

Wyrok należy uznać za dość kontrowersyjny. Przyjęcie stanowiska NSA może bowiem prowadzić do rezultatów wprost absurdalnych. W praktyce bardzo często dochodzi do sytuacji, w których pracownicy dokonują zakupów na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej pracodawcy, pokrywając te wydatki z własnych środków pieniężnych. Jeśli takie wydatki są realizowane z polecenia pracodawcy, w jego interesie i na jego rzecz to mają charakter wydatków służbowych, natomiast sam pracownik ma prawo otrzymać zwrot z tytułu poniesienia tych wydatków. Nie można wtedy mówić o przychodzie

pracownika. Przykładowo pracownik biura udaje się do pobliskiego sklepu i na prośbę szefa kupuje papier do służbowej drukarki. W sklepie z uwagi na brak karty służbowej płaci z własnych środków, oczywiście pracodawca zwraca mu następnie kwotę wydatkowaną na kupno papieru służbowego. Lub inny przykład: pracownikowi firmy remontowej, w trakcie prac remontowych psuje się narzędzie (lub kończy się wykorzystywany materiał). Pracodawca prosi pracownika o kupno do firmy w markecie budowlanym nowego narzędzia (lub dokupienie brakującego materiału). Następnie pracodawca zwraca pracownikowi wydatkowane na ten cel środki pieniężne.

W powyższych sytuacjach brak jest przysporzenia w majątku pracownika, gdyż pracownik nie uzyskuje żadnej korzyści, a jedynie rekompensatę wydatków, których w ogóle by nie poniósł, gdyby nie polecenie pracodawcy.

Uważam, że za przychody podatkowe mogą być uznane tylko takie świadczenia, które nie mają charakteru zwrotu wydatków służbowych. W mojej ocenie świadczenia uzyskiwane od pracodawcy, niezależnie od tego czy są dokonywane w formie pieniężnej czy w formie świadczenia rzeczowego lub usługi, aby podlegać opodatkowaniu muszą prowadzić do pojawienia się po stronie pracownika dochodu, czyli korzyści majątkowej. Ponadto należałoby się zastanowić czy w sytuacji, kiedy pracownik dokonuje wydatku służbowego, w imieniu i na rzecz pracodawcy, to w ogóle możemy mówić o świadczeniu pieniężnym. W mojej ocenie jest to bowiem od początku wydatek pracodawcy a płatność i zwrot mają charakter jedynie techniczny. Zgadzam się natomiast ze stanowiskiem MF, że każdy zwrot wydatków wymaga odrębnej analizy pod względem skutków podatkowych, w szczególności w mojej ocenie należy ocenić, czy zwrot dotyczy wydatku służbowego czy też jest związany z powstaniem korzyści po stronie pracownika. Tylko w tym drugim przypadku, można w mojej ocenie, mówić o przychodzie pracownika na gruncie PIT.

Wyłączenie dokumentacji cen transferowych w przypadku spółki komunalnej

Alicja Olesińska

Starszy konsultant ds. cen transferowych

W dniu 10 grudnia 2024 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wydał wyrok (I SA/Wr 659/24) w zakresie uchylenia interpretacji indywidualnej dotyczącej obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych przez spółkę komunalną.

Stan faktyczny

Spółka, będąca w 100% własnością gminy, świadczy usługi publiczne, głównie w zakresie transportu miejskiego. W związku z transakcjami przeprowadzanymi z gminą, spółka zwróciła się do organu podatkowego z pytaniem, czy musi sporządzić specjalną dokumentację dotyczącą cen tych transakcji. Spółka uważa, że jako spółka komunalna realizująca zadania publiczne i będąca w całości zależna od gminy, powinna być zwolniona z tego obowiązku. Swoje stanowisko opiera na przepisach prawa podatkowego, które przewidują możliwość zwolnienia dla podmiotów powiązanych wyłącznie z jednostkami samorządu terytorialnego.

Spółka podnosi argument, że jako spółka komunalna, której działalność jest ściśle związana z realizacją

zadań publicznych gminy, spełnia warunki przewidziane w przepisach, które umożliwiają zwolnienie z obowiązku sporządzania dokumentacji.

Wnioski i stanowisko DKIS

Organ podatkowy stoi na stanowisku, że spółka komunalna nie może skorzystać ze zwolnienia z obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych.

Zgodnie z interpretacją organu, przepisy podatkowe przewidują zwolnienie z obowiązku dokumentowania cen transferowych jedynie w przypadku, gdy jedynym powodem, dla którego podmioty są uznawane za powiązane, jest posiadanie udziałów przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego. Innymi słowy, zwolnienie dotyczy sytuacji, gdy

wszystkie powiązania między podmiotami wynikają wyłącznie z relacji z organami publicznymi.

W przypadku analizowanej spółki komunalnej, oprócz oczywistego powiązania kapitałowego z gminą (jako jedynym udziałowcem), występują również powiązania osobowe. Obecność przedstawiciela gminy w radzie nadzorczej spółki stanowi dodatkowe ogniwo łączące te podmioty.

Organ podatkowy podkreśla, że przepisy przewidują zwolnienie tylko wtedy, gdy powiązania wynikają wyłącznie z relacji z jednostką samorządu terytorialnego. Wobec istnienia dodatkowych powiązań osobowych w analizowanym przypadku, organ doszedł do wniosku, że spółka nie spełnia warunków zwolnienia.

W konsekwencji, organ podatkowy stoi na stanowisku, że spółka komunalna jest zobowiązana do sporządzenia dokumentacji cen transferowych, mimo że jest w pełni zależna od gminy.

Stanowisko WSA

Sąd poddał krytycznej ocenie stanowisko organu podatkowego dotyczące obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych przez spółkę komunalną.

Organ podatkowy interpretował przepisy w sposób restrykcyjny, uznając, że zwolnienie z obowiązku dokumentacji przysługuje tylko w przypadku całkowitego braku powiązań osobowych między spółką a gminą. Sąd nie podzielił tej wąskiej interpretacji.

Sąd zwrócił uwagę na kilka istotnych kwestii:

- Cel przepisów o cenach transferowych: Celem tych przepisów jest zapobieganie optymalizacji podatkowej. W przypadku spółek komunalnych, których działalność ma charakter publiczny, ryzyko takiej optymalizacji jest znacznie

mniejsze.

- Wykładnia językowa przepisu: Sąd podkreślił, że przepis nie precyzuje dokładnie, jakie rodzaje powiązań są brane pod uwagę. Taka nieprecyzyjność języka ustawy pozwala na szerszą interpretację, obejmującą zarówno powiązania kapitałowe, jak i osobowe, o ile wynikają one wyłącznie z relacji z jednostką samorządu terytorialnego.
- Powiązania osobowe jako konsekwencja powiązań kapitałowych: Sąd uznał, że powiązania osobowe w przypadku spółek komunalnych są często bezpośrednią konsekwencją powiązań kapitałowych i służą wzmocnieniu nadzoru właścicielskiego. Nie można więc traktować ich jako odrębnych powiązań, które wykluczają możliwość skorzystania ze zwolnienia.
- Praktyka gospodarcza: Sąd zwrócił uwagę, że delegowanie przedstawicieli organów założycielskich do rad nadzorczych spółek zależnych jest praktyką powszechną, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym.

Sąd doszedł do wniosku, że stanowisko organu podatkowego jest zbyt restrykcyjne. Zbyt wąska interpretacja przepisu mogłaby doprowadzić do sytuacji, w której przepis o zwolnieniu nie znalazłby praktycznego zastosowania.

Sąd podkreślił, że w przypadku spółek komunalnych, których jedynym udziałowcem jest gmina, a powiązania osobowe wynikają bezpośrednio z tej relacji, należy przyjąć, że spełnione są warunki do skorzystania ze zwolnienia z obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych.

Więcej informacji →

Aktualizacja analizy porównawczej dla transakcji pożyczek

Patrycja Szewczyk
Partner LTCA

Wątpliwości Wnioskodawcy

Wnioskodawca powziął wątpliwość dotyczącą ustalenia, czy w przypadku gdy zaktualizowana analiza porównawcza przygotowana dla zawartej transakcji udzielenia pożyczki wskaże, że oprocentowanie takiej transakcji w roku aktualizacji analizy nie mieści się już w przedziale międzykwartylowym wynikającym ze zaktualizowanej analizy, mimo że pierwotna analiza potwierdzała rynkowość transakcji i poziom oprocentowania na moment udzielenia finansowania (i w okresie ważności tej analizy), to czy oprocentowanie w takiej transakcji powinno zostać zmieniane, tak aby było zawsze zgodne z wynikami zaktualizowanej analizy porównawczej.

Stanowisko Wnioskodawcy

W ocenie Wnioskodawcy w przypadku, gdy zaktualizowana analiza porównawcza przygotowana dla transakcji pożyczkowych zawartych w przeszłości wskaże, że oprocentowanie w takich pożyczkach nie mieści się już w przedziale międzykwartylowym wynikającym ze zaktualizowanej analizy, mimo że pierwotna analiza potwierdzała rynkowość transakcji

i poziom oprocentowania na moment udzielenia finansowania (i w okresie ważności analizy) to oprocentowanie w takich pożyczkach nie powinno zostać skorygowane.

Stanowisko KIS

Zdaniem KIS przedstawione stanowisko Wnioskodawcy jest nieprawidłowe. Według KIS jeśli przeprowadzona aktualizacja analizy cen transferowych wykaże, że dana transakcja przestała być zgodna z zasadą ceny rynkowej, podatnik powinien dokładnie przeanalizować warunki transakcji. W takiej analizie należy uwzględnić rozkład ryzyka między stronami, pełnione funkcje oraz zaangażowane aktywa. Ponadto organ podkreślił, że, w przypadku gdy:

- Warunki oprocentowania udzielonej pożyczki były nierynkowe w momencie jej zawarcia (ex ante) – strony powinny dostosować te warunki do zasad ceny rynkowej, zgodnie z art. 11c ust. 1 ustawy CIT.
- Warunki oprocentowania były rynkowe w momencie zawarcia transakcji (ex ante), ale w

wyniku np. istotnych zmian okoliczności stały się nierynkowe – strony również powinny zmodyfikować ceny transferowe, uwzględniając przepisy art. 11e ustawy CIT.

zawartych w latach poprzednich z podmiotami powiązanymi, to stosownie do tej aktualizacji, zmianie powinno podlegać oprocentowanie pożyczek wobec podmiotów powiązanych.

Funkcją art. 11r. ustawy o CIT, jest bowiem obowiązek okresowego badania weryfikującego zasadność dokonania zmian ceny transferowej, o których mowa wyżej.

Źródło: Interpretacja z dnia 13.01.2025r., sygnatura: 0111-KDIB1-3.4010.704.2024.1.JKU

Podsumowanie

KIS uznał, że jeśli sporządzana jest aktualizacja analizy porównawczej w oparciu o art. 11r. ustawy CIT, w odniesieniu do kontrolowanych transakcji pożyczek

Podatek od nieruchomości a obiekty w złym stanie technicznym

Paula Kołodziejaska
Radca Prawny

Zmiany w podatku od nieruchomości, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2025 r., wymuszają na podatnikach przeprowadzenie szczegółowych analiz posiadanego przez nich majątku. W trakcie prac często okazuje się, że niektóre z obiektów znajdują się w złym stanie technicznym i pojawia się pytanie – czy je też należy opodatkować?

Orzecznictwo dotyczące obiektów w złym stanie technicznym

Źródłem poniżej zaprezentowanego orzecznictwa jest w istocie sam charakter podatku od nieruchomości. Jako podatek majątkowy aktywuje się, co do zasady, przez samo posiadanie rzeczy. Okoliczności typu: generowanie przychodu, nie są tu de facto istotne. Wyraża to wprost art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (dalej: „UPOL”), zgodnie z którym grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, to obiekty będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą (z zastrzeżeniem art. 1a ust. 2a UPOL, o czym dalej).

Co prawda Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. SK 39/19 wskazał, że samo „posiadanie” nie może być w każdym przypadku przesądzające, tj. jeśli bowiem podatnik nie ma potencjalnej możliwości wykorzystywania obiektu, to choć go posiada, nie powinien opodatkowywać go według najwyższych stawek. Jednak jak wynika z orzecznictwa – powyższe zdaje się nie odnosić do „klasycznego przedsiębiorcy”.

Pytanie jest zatem takie: czy ten „klasyczny przedsiębiorca” ma obowiązek opodatkować wszystko co posiada – nawet jeśli jest to w złym stanie technicznym?

Jak wynika z przykładowego wyroku NSA z dnia 3 lipca 2024 r., sygn. III FSK 878/23:

Ewentualny zły stan techniczny uniemożliwiający prowadzenie lub kontynuowanie działalności z wykorzystaniem spornego budynku wykluczałby istnienie związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, w sytuacji wydania decyzji wskazanej w art. 1a ust. 2a pkt 3 u.p.o.l.

Idąc do art. 1a ust. 2 pkt 3 UPOL zauważamy, że ustawodawca faktycznie przewidział pewien wyjątek dla budynków i budowli w gorszej kondycji. Nie uznaje się ich za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, ale tylko w wyjątkowym przypadku – gdy została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego, o której mowa w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane lub decyzja ostateczna organu nadzoru górniczego, na podstawie której trwale wyłączono budynek, budowlę lub ich części z użytkowania. Uwaga – nakaz rozbiórki nie jest tożsamy z pozwoleniem na rozbiórkę. Tylko w tym pierwszym przypadku podatnikowi przysługuje preferencja. Nie chodzi tu zatem o każdy przypadek, w którym obiekt jest w złym stanie technicznym.

Tak też wskazał NSA w wyroku z dnia 25 czerwca 2024 r., sygn. III FSK 962/22:

Zawarte w art. 1a ust. 2a pkt 3 u.p.o.l. odesłanie do art. 67 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane oznacza, że wyłączenie z zakresu analizowanej definicji jest możliwe w przypadku wydania decyzji o treści wskazanej w tym przepisie, a zatem takiej, w której nakazano właścicielowi lub zarządcy rozbiórkę danego obiektu budowlanego wraz z nakazem uporządkowania terenu, wyznaczając jednocześnie terminy przystąpienia do tych robót i ich zakończenia. (...) Zgodnie zatem z treścią art. 1a ust. 2a pkt 3 u.p.o.l. wyłączenie budynków, budowli lub ich części

spod opodatkowania najwyższą stawką podatkową dotyczy sytuacji, gdy została wydana decyzja o nakazie rozbiórki lub o wyłączeniu z użytkowania.

Tak też w wyroku NSA z dnia 24 września 2024 r., sygn. III FSK 4121/21:

Ustawowa definicja budynku nie uwzględnia stanu technicznego budynku. Obiekt budowlany, mieszczący się w zwięzłej definicji budynku zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., pozostaje budynkiem w rozumieniu tej ustawy i podlega opodatkowaniu nawet wówczas, gdy ze względów technicznych, prawnych, czy faktycznych nie jest i nie może być wykorzystywany, w tym zgodnie z przeznaczeniem.

Z powyższego wynika: zły stan techniczny obiektu, poza nakazem rozbiórki, nie ma zasadniczo znaczenia.

Skutki nakazu rozbiórki

Zauważmy, że:

- budynek podlega opodatkowaniu – po prostu (art. 2 ust. 1 pkt 2 UPOL),
- a budowla tylko wtedy, gdy jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 pkt 3 UPOL).

Skoro zatem skutkiem nakazu rozbiórki jest uznanie, że budynek/budowla nie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, to w przypadku jego wydania: budynek będzie podlegał opodatkowaniu według niższej stawki, a budowla... nie będzie opodatkowana.

Ulga na ekspansję dla spółki jawnej

Kinga Sadowska
Konsultant podatkowy

Ulga na ekspansję jest rozwiązaniem umożliwiającym przedsiębiorcom odliczenie kosztów poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów. Odliczenie to jest ograniczone do wysokości dochodu uzyskanego przez podatnika w roku podatkowym z pozarolniczej działalności gospodarczej, a jego maksymalna kwota wynosi 1 000 000 zł rocznie.

Ulga na ekspansję a spółki jawne – interpretacja

W kontekście spółek jawnych, istotne jest, że są one transparentne podatkowo, co oznacza, iż nie to spółka jako całość jest podatnikiem, ale poszczególni wspólnicy.

W związku z tym, ulga na ekspansję przysługuje każdemu ze wspólników indywidualnie, a każdy wspólnik może odliczyć koszty promocyjne, proporcjonalnie do swojego udziału w zyskach spółki, jednak nie więcej niż 1 000 000 zł w roku podatkowym. Potwierdza to interpretacja z dnia 2 grudnia 2024 r. (sygn. O115-KDIT3.4011.792.2024.2. PS).

Limit odliczenia w przypadku wspólników

W przypadku spółek jawnych, limit odliczenia ulgi na ekspansję przysługuje każdemu wspólnikowi osobno. Wspólnicy mają prawo do odliczenia kosztów związanych z promocją produktów, proporcjonalnie do ich udziału w spółce, z zastrzeżeniem, że całkowite odliczenie przez danego wspólnika nie może przekroczyć 1 000 000 zł w danym roku podatkowym. Oznacza to, że jeśli wspólnicy mają różne udziały w zyskach spółki, to każdy z nich może rozliczyć ulgę osobno, do wysokości swojego dochodu, nie przekraczając ustalonego limitu.

Podsumowanie

Ulga na ekspansję stanowi istotne narzędzie wsparcia dla przedsiębiorców, szczególnie tych, którzy prowadzą działalność produkcyjną i

poszukują sposobów na zwiększenie przychodów poprzez działania promocyjno-informacyjne. W przypadku spółek jawnych kluczowe jest prawidłowe rozpoznanie, że limit odliczenia przysługuje każdemu wspólnikowi osobno, a odliczenia należy dokonać na podstawie proporcji ich udziałów w spółce. Warto zwrócić uwagę na precyzyjne określenie, które wydatki mogą być uznane za koszty kwalifikowane w ramach tej ulgi, aby maksymalnie wykorzystać dostępne odliczenia.

Należy pamiętać, że spółka jawna jest transparentna podatkowo sytuacji, gdy jej wspólnikami są wyłącznie osoby fizyczne. W przypadku, gdy wspólnikami są także inne podmioty, spółka może zachować transparentność podatkową, pod warunkiem że złoży do urzędu skarbowego informację CIT-15J.

Nowy zestaw pytań precyzujących do wniosków o interpretację (cz. I)

Kajetan Kubicz
Adwokat

Nie wszyscy się ze mną zgodzą, ale w mojej praktyce rekomenduję uzyskanie interpretacji indywidualnej w sprawie działań badawczo-rozwojowych. Przy tej okazji chciałbym zwrócić uwagę, iż w IV kwartale 2024 roku pojawił się nowy zestaw pytań precyzujących, które Krajowa Informacja Skarbowa wysyła do wnioskodawców w ramach wezwania do uzupełnienia okoliczności faktycznych.

Wezwanie do uzupełnienia wniosku o interpretację

Podstawowym obowiązkiem wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej jest rzeczowe rozpisanie okoliczności faktycznych i rzeczywiście podejmowanych działań, ich celów i sposobu realizacji.

Pewnym standardem już są wezwania ze strony DKIS do uzupełnienia wniosku, z których niektóre obejmować potrafiły od kilkunastu do kilkudziesięciu pytań. Pod koniec ostatniego roku pojawił się jednak nowy zestaw obejmujący 9 ujednoliconych pytań.

Nie ma oczywiście w tej sprawie żadnych wytycznych, niemniej jeśli na 4 wystosowane wnioski w różnych sprawach i dotyczące różnych podmiotów,

otrzymałem 4 tożsame wezwania to „coś musi być na rzeczy”.

Skutki wezwania

Warto na to zwrócić uwagę, ponieważ termin na przygotowanie odpowiedzi na wezwanie wynosi 7 dni. Jeśli nie odpowiemy, odpowiemy „od niechcenia” lub „nieprecyzyjnie” ryzykujemy bądź pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia, bądź też jego rozpatrzeniem, ale z ryzykiem ewentualnych różnic pomiędzy rzeczywistym stanem faktycznym a stanem opisanym w interpretacji i brakiem jej waloru ochronnego.

Uwzględniając przy tym, iż wiele opisywanych procesów B+R może wymagać informacji od

konkretnych specjalistów (inżynierów, technologów, mechatroników, programistów itp.), a Ci mogą mieć ograniczenia czasowe na udzielenie odpowiedzi precyzujących, przebywać na urloпах lub zwolnieniu, warto aby okoliczności, o które dopytuje organ podatkowy opisać już na etapie konstruowania wniosku. Wówczas bowiem nie mamy żadnych ograniczeń czasowych.

Przykład pytań i okoliczności jakie należy precyzować

Pierwsze 4 pytania z omawianych wezwań obejmują:

1. Jakie narzędzia, nowe koncepcje, rozwiązania, niewystępujące w praktyce gospodarczej (w tym Wnioskodawcy) zastosowano w ramach opisanej we wniosku działalności? Innymi słowy, co powoduje, że nowe rozwiązania w znacznym stopniu różnią się od rozwiązań już funkcjonujących; na czym polega unikatowość tych konkretnych rozwiązań, co pozwala uznać je za innowacyjne/nowatorskie?

2. W czym przejawia się twórczy charakter wskazanych przez Państwa prac/działań?
3. Jakimi zasobami wiedzy dysponowali Państwo przed rozpoczęciem działalności, o której mowa we wniosku, a jakie zasoby pozyskali Państwo w toku prowadzonych przez Państwa prac/działań będących przedmiotem wniosku – w odniesieniu do każdego z obszarów tej działalności?
4. Jaki rodzaj wiedzy i umiejętności wykorzystują i rozwijają Państwo oraz zdobywają Państwo w ramach opisanej we wniosku działalności? Prosimy o wskazanie konkretnych dziedzin wiedzy, z których dorobku Państwo korzystacie i które Państwo rozwijają oraz zdobywają.

Jeśli więc rozważacie samodzielne wystąpienie z wnioskiem o interpretację weźcie pod uwagę ww. żądane informacje precyzujące. W szczególności, przywiążcie uwagę do cech twórczych prac B+R, wskazania rodzaju wykorzystywanej wiedzy oraz opisu efektu tych prac, tj. powstania nowej koncepcji, narzędzia lub rozwiązania.

2022.

**Kalendarz
podatkowy**

Luty 2025

5.02

- Wpłata należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP oraz FGŚP oraz przestanie deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, imiennych raportów miesięcznych ZUS RCA przez jednostki budżetowe i samorządowe zakłady budżetowe.

10.02

- Złożenie zgłoszenia INTRASTAT za styczeń 2025 r.

17.02

- Wpłata należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP oraz przestanie deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA oraz imiennego raportu miesięcznego ZUS RCA przez płatników składek posiadających osobowość prawną.
- Przelew do instytucji finansowej wpłat na PPK obliczonych i pobranych w styczniu 2025 r.
- Wpłata pierwszej (I) raty podatku od środków transportowych.
- Złożenie deklaracji na podatek od środków transportowych na 2025 r. dot. osoby fizyczne i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej będące właścicielami środków transportowych.
- Wpłata podatku od nieruchomości za luty 2025 r.

7.02

- Złożenie DG-1 tj. meldunek o działalności gospodarczej.
- Wpłata podatku dochodowego w formie karty podatkowej za styczeń 2025 r.
- Wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego pobranego w styczniu 2025 r. od należności wypłaconych zagranicznej osobie prawnej z tytułów wymienionych w art. 7b ust. 1 pkt 3–6.
- Przekazanie informacji CIT-7 – za styczeń 2025 r. o wysokości pobranego podatku dochodowego od dochodów z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych.
- Złożenie deklaracji CIT-NZ/PIT-NZ/PIT-NZS tj. o wysokości dochodu z niezrealizowanych zysków za styczeń 2025 r. oraz wpłata podatku należnego wykazanego w tej deklaracji.

20.02

- Wpłata składek ZUS na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP, deklaracja rozliczeniowa ZUS DRA oraz imienny raport miesięczny ZUS RCA dot. pozostałych płatników składek (płatnicy opłacający wyłącznie składki na własne ubezpieczenia, przedsiębiorcy i inne podmioty nieposiadające osobowości prawnej, które zatrudniają innych ubezpieczonych, w tym spółki osobowe).
- Złożenie miesięcznej deklaracji wpłat DEK-I-O, DEK-I-A, DEK-I-B, DEK-II-a, DEK-II-b oraz rozliczenie wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

cd. »

25.02

- Wpłata podatku VAT za okres – styczeń 2025 r.
- Przesłanie pliku JPK_V7M za styczeń 2025 r. oraz pliku JPK_V7K za styczeń 2025 r. (część ewidencyjna).
- Złożenie deklaracji dot. podatku akcyzowego oraz wpłata podatku za styczeń 2025 r.
- Złożenie informacji o wysokości opłaty (CUK) oraz wpłata podatku cukrowego za styczeń 2025 r.
- Złożenie deklaracji VAT-8, VAT-9M, VAT-12 za styczeń 2025 r. oraz VAT-13 tj. deklaracji składanej przez przedstawiciela podatkowego za styczeń 2025 r.
- Przekazanie informacji podsumowującej o dokonanych wewnątrzwspólnotowych transakcjach za styczeń 2025 r.

28.02

- Przekazanie przez płatnika informacji rocznej dla osoby ubezpieczonej z wyszczególnieniem składek za poszczególne miesiące za rok ubiegły.
- Złożenie deklaracji dla rozliczenia VAT w zakresie procedury importu za styczeń 2025r.
- Przekazanie podatnikowi informacji o niektórych dochodach z kapitałów pieniężnych w 2024 r. (PIT-8C).
- Przekazanie podatnikom informacji o przychodach z innych źródeł oraz o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w 2024 r. (PIT-11).
- Przekazanie imiennej informacji o wysokości uzyskanego przychodu (dochodu) w 2024 r. (IFT-1/IFT-1R).
- Złożenie deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne, zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach 2024 r. (PIT-16A).

- Wpłata składki na PFRON za styczeń 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od pracowników zatrudnionych na umowę o pracę oraz z tytułu umów zlecenia i o dzieło za styczeń 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych za styczeń 2025r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od dochodów z działalności gospodarczej opodatkowanej na zasadach ogólnych oraz z umów za styczeń 2025 r.
- Wpłata przez spółkę dominującą reprezentującą podatkową grupę kapitałową, zaliczki na podatek pobranej za styczeń 2025 r.
- Wpłata ryczałtu od dochodów spółek (tak zwany estoński CIT) z tytułu ukrytych zysków i wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą – jeżeli w grudniu 2024 r. dokonano wypłaty, wydatku lub wykonano świadczenie; z tytułu zmiany wartości składników majątku – jeżeli do przejęcia, przekształcenia lub wniesienia wkładu niepieniężnego doszło w styczniu 2025 r.
- Wpłata w imieniu fundacji rodzinnej – podatku dochodowego z tytułu przekazania beneficjentom świadczeń w styczniu 2025 r., bądź przekazania mienia w związku z rozwiązaniem fundacji rodzinnej w styczniu 2025 r.
- Wpłata podatku od przychodów z budynków za styczeń 2025 r.

03.

**Harmonogram szkoleń i
webinarów / luty 2025**

Szkolenia luty 2025

DATA	NAZWA	KATEGORIA
10/02 godz. 10:00–13:00	Wybór optymalnej formy opodatkowania	PODATKI
10/02 godz. 10:00–15:00	MSR mające wpływ na sporządzenie sprawozdania finansowego	RACHUNKOWOŚĆ
12/02 godz. 10:00–14:00	Opodatkowanie odpłatnego zbycia nieruchomości PIT i VAT	PODATKI
14/02 godz. 10:00–15:00	Wyzwania w prawie pracy w 2025 r.	HR, KADRY I PŁACE
17/02 godz. 10:00–15:00	Lista płac w praktyce – jak prawidłowo rozliczać w przypadku umowy o pracę, umów cywilnoprawnych i innych przychodów działalności wykonywanej osobiście	HR, KADRY I PŁACE
18/02 godz. 10:00–13:00	EUDR – co oznacza dla firm	PODATKI
20/02 godz. 10:00–14:00	Wybrane zagadnienia związane z działaniem Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością	PRAWO
24/02 godz. 10:00–13:00	Opodatkowanie fundacji rodzinnej	PODATKI
25/02 godz. 10:00–15:00	Składki ZUS z działalności gospodarczej w 2025 r.	HR, KADRY I PŁACE
26/02 godz. 10:00–15:00	PKPIR w praktyce w 2025 r.	PODATKI
28/02 godz. 10:00–13:00	Jak płacić niższy CIT? Przegląd ulg i preferencji podatkowych	PODATKI

Webinary luty 2025

3/02 godz. 10:00–11:00	Wybór optymalnej formy opodatkowania	PODATKI
3/02 godz. 12:00–13:00	Zastosowanie MSF/MSR w rachunkowości	RACHUNKOWOŚĆ
4/02 godz. 10:00–11:00	Opodatkowanie odpłatnego zbycia nieruchomości PIT i VAT	PODATKI

4/02 godz. 14:30–15:30	Sytuacja prawna rodziców powracających do pracy po nieobecności spowodowanej urlopem rodzicielskim/macierzyńskim/ wychowawczym/ojcowskim	HR, KADRY I PŁACE
5/02 godz. 10:00–12:00	Zmiany w podatku od nieruchomości last minute	PODATKI
6/02 godz. 10:00–11:00	Wybrane zagadnienia związane z działaniem Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością	PRAWO
7/02 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
7/02 godz. 10:30–11:30	Ograniczenie składki zdrowotnej	HR, KADRY I PŁACE
11/02 godz. 10:00–11:00	EUDR – co oznacza dla firm	PODATKI
13/02 godz. 10:00–12:00	Wnioski o interpretacje podatkowe i WIS	PODATKI
13/02 godz. 12:00–13:00	Zarządzanie podatkowe finansowaniem spółki	PODATKI
14/02 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
17/02 godz. 10:00–11:00	Opodatkowanie fundacji rodzinnej	PODATKI
18/02 godz. 14:30–15:30	Nowe zasady opłacania składek zdrowotnych	HR, KADRY I PŁACE
19/02 godz. 10:00–11:00	PKPIR w praktyce w 2025 roku	PODATKI
19/02 godz. 12:00–13:00	Jak płacić niższy CIT? Przegląd ulg i preferencji podatkowych	PODATKI
19/02 godz. 20:00–21:00	Wieczorne rozmowy o podatkach	PODATKI
21/02 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
27/02 godz. 10:00–11:30	Podatkowe podsumowanie miesiąca luty 2025	PODATKI

04.

Z życia LTCA

9 STYCZNIA

Marcin Zarzycki – Adwokat i Doradca Podatkowy, wystąpił jako prelegent podczas Akademii Prawa Podatkowego, organizowanej przez Studenckie Koło Naukowe Prawa Podatkowego UMCS przy Katedrze Prawa Finansowego UMCS. Powrót na uczelnię, tym razem w roli prelegenta, z pewnością był dla Marcina wyjątkowym doświadczeniem. Podczas wydarzenia podzielił się swoją wiedzą oraz praktycznym spojrzeniem na wyzwania związane z prawem podatkowym, a uczestnicy mieli okazję zdobyć cenne informacje od doświadczonego praktyka.

16 STYCZNIA

Radcowie Prawni Adrian Kęmpieński i Paula Kołodziejska wzięli udział w spotkaniu z kaszubskimi przedsiębiorcami. Wydarzenie zostało zorganizowane na zaproszenie Kaszubskiego Związku Pracodawców, a jego głównym tematem była nowelizacja przepisów dotyczących podatku od nieruchomości. Wysoka frekwencja oraz ożywiona dyskusja potwierdziły, że zmiany w podatku od nieruchomości wzbudzają duże emocje i zainteresowanie wśród przedsiębiorców.

17 STYCZNIA

Wyjątkowa odsłona Śniadania Podatkowego – tym razem nie tylko w wersji online, ale również stacjonarnie! Spotkanie poprowadził Daniel Więckowski, Doradca Podatkowy i Partner Zarządzający LTCA, który zadbał zarówno o wysoki poziom merytoryczny, jak i o inspirującą atmosferę sprzyjającą dyskusji.

19 I 27 STYCZNIA

Styczeń obfitował w okazje do świętowania, bowiem 19-go stycznia swoje urodziny obchodził Marcin Zarzycki, natomiast 27-go stycznia – Maria Moskała.

Obie te daty były doskonałą okazją do wspólnego świętowania w gronie zespołu. Z okazji urodzin jeszcze raz składamy naszym Jubilatom serdeczne życzenia zdrowia, sukcesów zawodowych oraz pomyślności w życiu osobistym.

20 STYCZNIA

Nasza kancelaria została członkiem FINEXA Stowarzyszenia Dyrektorów Finansowych! Stowarzyszenie pełni istotną rolę w procesach regulacyjnych, działaniach edukacyjnych oraz w rozwijaniu ścieżek kariery dla liderów biznesu.

Członkostwo w Finexa to dla nas nie tylko wyróżnienie, ale również doskonała możliwość do wymiany wiedzy i doświadczeń oraz wspólne działania na rzecz rozwoju w kluczowych obszarach finansów, prawa i zarządzania.

26 STYCZNIA

Jak co roku, nasza kancelaria wzięła udział w Wielkiej Orkiestrze Świątecznej Pomocy! W tym roku do wylicytowania jest wyjazd na koncert Scorpionsów w Gdańsku! Nasza oferta obejmuje 4-dniowy wyjazd w towarzystwie Partnerów LTCA, 2 bilety Golden Circle na koncert Scorpionsów, nocleg dla dwóch osób w luksusowym hotelu Marriott z widokiem na morze.

ELASTYCZNY ABONAMENT W AKADEMII LTCA

Ponad 2000 webinarów i szkoleń

» podatki » prawo » kadry » płace

Sprawdź teraz →

www.akademialtca.pl

www.ltca.pl

www.akademialtca.pl

Grupa LTCA

ul. Miodowa 1
00-080 Warszawa

+48 795 005 007
biuro@ltca.pl